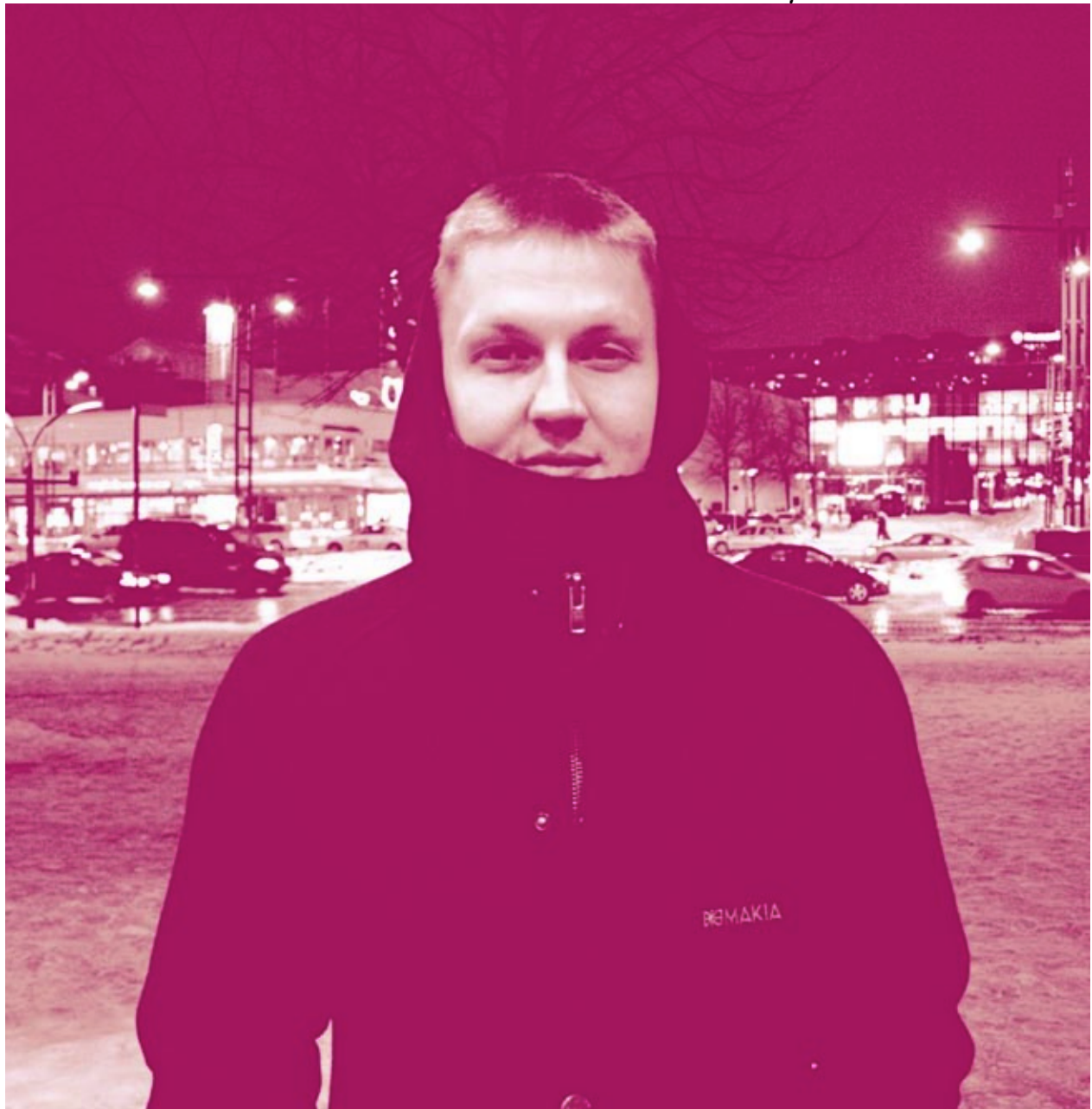

1/2012

TEOLOGIAN YLIOPPILAIDEN TIEDEKUNTAYHDISTYKSEN JULKAISU VUODESTA 1853

SISÄLLYS

Pääkirjoitus – **s.4**

Toimituskunta – **s.5**

Puheenjohtajan palsta – **s.6**

Roolit sulaa – **s.7**

Anna Hiekkataipaleen hengenseikkailut
– Spiritualiteettien basaarissa – **s.10**

Ysist Viiteen - henkilökuvassa Leo
A2 – Erilainen teologi tarinaansa
rakentamassa – **s.12**

RetropeliKorneri – **s.17**

Tuomas Henrikin
Jeesuksen Kristuksen Bändi
– Voiko tunne ohittaa järjen? – **s.18**

C.T. Dreyer
– tanskalainen mestariohjaaja – **s.19**

BEAM ME UP, JESUS! – **s.20**

Haltiakielillä puhuva pappi
Geeks Anonymous:
– ”Kaanonin ulkopuolista on
vaikea hyväksyä” – **s.21**

Kolumni:
Kupponen Retaleen seurassa – **s.22**

2 0 .

1 2 .

1 0 .

*Antaa tuulen puhdistaa.
Antaa kevätmyrskyn kastella.*

*Koko biisin voi käydä kuuntele-
massa Kyyhkynen Spotifylistalta:
Kyyhkynen1/2012: suuri kerto-
mus. Linkit löytyvät Kyyhkynen
fb:n kautta.*

Kyyhkynen

Teologian Ylioppilaiden
Tiedekuntayhdistyksen
julkaisu vuodesta 1853
• 159 vuosikerta
• ISSN 0356-2247
http://www.tyt.fi
• kyyhkynen@tyt.fi

Päätoimittaja:

Heidi Rautalahti
(heidi.rautalahti@helsinki.fi)
Toimitussihteeri:
Joonas Rajatalo
(joonas.rajatalo@helsinki.fi)
AD: Ilkka Villikka
(ilkka.villikka@helsinki.fi)
Kuvittaja: Sofia Lomakka

Toimitustiimi:

Anna Hiekkataipale, Antti Virtanen, Ella
Luoma, Isto Peltomäki, Mari
Damskäg, Marjo Myrskylä-
nen, Matias Koponen, Mi-
mosa Myllärniemi, Minna
Mauno, Olli-Pekka Toiva-
nen, Peter Torniainen, Terhi
Hannola, Tuomas Salo.

Ilmoitusmyynti:

Katariina Manelius, Min-
na Mäkitalo, Jukka-Pekka
Kantala
(talous@tyt.fi)
Vuosikerta 13 €
Tilaukset:
kyyhkynen@tyt.fi
Irtto numeron arvo 3 €

Toimituksen osoite:

TYT / Kyyhkynen,
PL 33
00014 Helsingin yliopisto
Painos 1400 kpl
Painopaikka:
Kopio Niini Oy, Helsinki
**Tämä julkaisu on saanut
HYY:n järjestölehtitukea**

Kopio Niini kannustaa Kyyhkyä lentoon

Meiltä saat tulostus- ja painopalvelut

- suuret julisteet
- kutsut, käyntikortit
- esitteet, lomakkeet
- lehdet, kirjat
- roll upit ja kuvavuodot
- graafinen suunnittelupalvelu

KOPIONIINI

www.kopioniini.fi

Myös rakennuspiirustuspalvelut!

KOTIMAA -lehden erikois- tarjous Teologian opiskelijoille.

Hyvä opiskelija,

Sinulla on tulevaisuus edessä, mutta millainen?
Lukeminen on yksi tapa valmistautua siihen. Kotimaa-lehti päivittää joka
torstai koko kirkon kuulumiset, avarasti ja tuoden esille eri näkökulmia.
Lehti syventää verkko uutiset ja arvioi tapahtumien merkityksiä. Kotimaa
katsoo tulevaisuuteen. Kirjikko on lähivuosiina suurissa muutospaineissa.
Kotimaa kertoo mihin suuntaan se muuttuu. Kotimaasta lukemalla sinulle
avautuu myös realistinen kuva kirkosta työnantajana.

Lisäksi lehti kertoo yhteiskunnan keskeisistä muutoksista, tarjoaa äänen
sen heikoimmille jäsenille sekä tekee päättäjille vaikeita kysymyksiä.
Kotimaa seuraa uskonollista kehitystä Suomessa ja maailmassa. Lehti
raportoi ihmisoikeuksien toteutumisesta ja uskonnonvapauskysymyksistä.
Lisäksi Kotimaasta löytyy tasokasta keskustelua, laajoja reportaaseja ja
kiinnostavia haastatteluita. Evankeliumia ja huumoria. Lehti jakaa tietoa ja
esittää väitteitä.

Tilaa lahjana lähettämme Sinulle yllätyskirjan.

Mari Teinilä
Mari Teinilä
päätoimittaja

Tarjous koskee uusia tilaajia ja voimassa 31.5.2012 saakka. Tarjous koskee vain Suomeen lähetettäviä tilauksia. Ulkomaisiin tilauksiin lisätään postikulut. Tilauksen aikaa seuraa-
vasta mahdollisesta numerosta ja päättyä automaattisesti tilauksen loputtua. Alle 18-vuotiailla täytyy olla lupa lehden tilaukseen. Osoitteita ja puhelinnume-
reja voidaan käyttää ja kuvittaja suostuu suostuvasti henkilökäyttöön. Tilauksen kuluu ajaksi tilaajien sanoma- tai aikakauslehtien verokanta on
9 % 1.1.2012 lähtien ja digitaalisen 23 %.

4 kk
22€
(norm. 52,32 €)

Alle
puoleen
hintaan!

PS. Opiskelijalla rahat ovat usein vähissä. Jos Kotimaa tuntuu kuitenkin kiinnostavalta,
niin vinkkaa vanhemmillesi tai kummeillesi tästä tarjouksesta lahjaideana.
Tilaus maksetaan yhdessä erässä ilman laskutuslisää.

Kevään erikoistarjous Teologian opiskelijoille
4 kk vain 22 €. (norm. 52,32 €)

➔ Soita **020 754 2333** (lankaverkosta 8,21 snt / puhelu + 6,9 snt / min,
matkapuhelimesta 8,21 snt / puhelu + 14,9 snt / min)

➔ tai laita sähköpostia osoitteeseen **tilauspalvelut@kotimaa.fi**
Mainitse tilausta tehdessäsi tunnus ”TEOL-opisk.”

Heidi Rautalahti

Sitz Im Leben

SE MITEN päädyimme teologeiksi on toisarvoinen kysymys.

Tarkoitus on koskettaa, tavoittaa ja havitella. Etsimme ja tartumme ympäröiviin ihmisiin ja aiheisiin raivoisasti ravistellen jotain määrittelemätöntä jonne haluaisimme hakeutua – mutta minne? Siristelemme silmiä, sukellamme ja etsimme suunnitelmaa. Missä on teologin design?

Toisaalla suunnittelu ja design näkyvät ympärillämme tänä vuonna Helsingissä jopa häiritsevän selvästi. Johdonmukaisuus ja viesti ajattomuudesta on hallitsevaa. Pitäisikö suunnitelmat olla selvillä? Se, mikä näyttäytyy vähäpätöisiltä valinnoilta ja hetkiltä ajassa muodostuu pitkällä kaarella osaksi suurta kertomusta, jonka äärelle olemme kaikki kivunneet omia polkuja, omia reittejä. Lehdellä on myös tarina – jatkoa vuodesta 1853 alkaneeseen suurempaan kertomukseen.

On vuosi 2012 ja Kyyhkynen kohoaa kotkan lailla vesimiehen aikaan sähköisten intiaanihuilujen ja elektrobasson saatossa. On niin paljon sanottavaa. Autoritaaristen asetelmien tajuaminen, ajanhenki ja omen mahdollisuuksien avaaminen leimaavat räjähtävää uutta vuotta. Onnellisuus on jälleen muodikasta – tätä on odotettu.

Savumerkit ovat ilmassa. Tavoitteellisuus ja itsensä kehittäminen alkavat oman rikastavan ympäristön luomisella. Se koostuu muista ihmisistä, joiden kanssa jaetaan, ideoidaan ja noustaan yhdessä

uusille luovuuden kynnyksille – nextille levelille. Kyyhkysen uusi toimituskunta on sitoutunut rohkeisiin haasteisiin, kohaaviin kumpuileviin ideoihin ja hyvään fiilikseen. Visuaaliset uutuudet, tekijät ja uudet taidot – persoonat – pääsevät esteraadille. Olemme nuoria, opiskelijoita, Helsingissä ja kohta on kesä. Mutta missä on teologia?

Aiemmat Kyyhkysen ovat kysyneet jatkuvasti samaa. Teologi-identiteetin etsiskely on ominaista koko teologiuuden käsittämiseksi. Ylipäänsä määritelmä siitä, mikä on teologi yliopistollisen oppiaineen opiskelijana, mikä on teologi yhteiskunnan tai puhumattakaan valtion kirkon näkökulmasta, on ollut jatkuvassa muutoksessa – ajalleen leimallisella tavalla. Teologi tietää ainakin, mitä pääkirjoituksen otsikolla tarkoitetaan.*

Nyt olemme maankamaralla, seisomme opiskelijoina omilla tukevilla jaloillamme ja katsomme suoraan eteenpäin.

Minä olen uskontotieteilijä-teologi. Enemmän minua määrittää musiikki ja säveltäminen – aineksia, joita tarvitaan hengittämiseen. Minulle uutta tänä vuonna on liikehdintä asioiden ääreen, joista todella tuntuu muodostuvan elinikäisiä inspiroivia laukauksia – tarinani on muutoksessa. Mikä minusta tulee? Leolle sanottiin aina, että hänestä tulee musiikintekijä. Minulle on aina sanottu, että minusta tulee kirjoittaja tai pomo. Nyt olen aika lähellä.

Pyysin toimittajaamme Antti Virtasta tekemään jutun dj Leo Lotsalessista. Leo edustaa sitä, mitä haluan sanoa oman tien kulkemisesta ja teologiuuden määrittelystä. Joillekin se voi merkitä lyhyttä pysäkkiä pitkällä tiellä, mutta lopulta silläkin on ollut se oleellinen merkitys suurempien valintojen edessä. Uskallusta ei voi koskaan olla liikaa. Sanotaan rohkeasti ääneen mielipiteet, myönteisetkin, kuten Joonas Rajatalo kolumnissaan toteaa. Lehdessä luetaan myös suuria tunteita vessan seiniltä, etsitään hengellisyyttä, rempataan uraputkiajattelua ja pohditaan missä teologian tarinaa voi enää ulkomaailmassa kohdata. Mitä muuta voisimme olla kuin vain lehti? Medialisaationhan mahdollisuudet ovat positiivisesti tätä aikaa. Kyyhkynen on pesinyt ympäristöönsä.

Rakas lukija, mikä on sinun suuri kertomuksesi? Tällä hetkellä olet osa meitä ja me olemme osa sinua. Otan kädestäsi kiinni, koska nyt mennään.

Alku on tärkeä. Tärkeämpi kysymys on, mitä meistä tuli teologiasta huolimatta? Mitä meistä tuli kaiken tämän jälkeen – miten meidän tarina tulee jatkumaan.

* Sitz im Leben tarkoittaa eksegeettistä tulkintatapaa, jonka mukaan teksti tulisi lukea ajanhenkeä, kontekstia ja kulttuuria vasten. Vasta sitten, teksti voidaan ymmärtää omassa ajassaan.

Toimituskunta

Mari Damskågg on uteliaisuuttaan käynyt kokeilemassa lukitaanko Naantalin muumitalo yöksi – ei lukita! Onneksi Muumilaakson poliisimestari kuitenkin nukkuu öisin.

Anna Hiekkataipale on kolmannen vuoden teologianopiskelija ja ainejärjestöriippuvainen, joka elää pääasiallisesti nuudeleilla ja raejuustolla ja jonka koti on mielpuolisen siisti aina ennen tenttiä.

Antti Virtanen on vapaa-ajan ammatilainen ja kokee tärkeäksi tehdä kaikesta listoja. Sitten ne listat voi hukata johonkin ja tehdä lisää listoja.

Ella Luoma on uutukainen toimittaja, joka intoilee viikottain vaihtelevista teemoista, mutta unohtaa liian usein seurata uutisia. Ja palauttaa kirjat kirjastoon.

Isto Peltomäki pitää vaihdellen asioiden järjestyksestä, olemisesta, seurasta ja hiljaisuudesta. Hänellä on kova yritys suhtautua asioihin positiivisesti. Yritystä vuoroin auttavat ja vaikeuttavat hänen kaksi kissaansa ja vaimo, jota hän kyllä yleensä pitää ansaitsemattoman kivana.

Marjo Myyryläinen on neljännen vuoden A2-linjan opiskelija, joka seikkailee sekulaarissa työmaailmassa ja pohtii usein teologi-identiteettiään.

Matias Koponen: “Eräs ranskalainen herrasmies kirjoitti aikoinaan, että kaikki ihmiskunnan ongelmat johtuvat siitä että ihminen ei osaa olla huoneessa yksin hiljaa. Olen yrittänyt pitää tämän lausahduksen mielessä ja päädyin sen takia toimittajaksi. Kirjoittaminen opettaa olemaan hiljaa ja yksin huoneessa.”

Minna Mauno tykkää lukemisesta, ja yllättäen tekee gradunsakin kirjahistoriallisesta aiheesta. Muita harrastuksia on kiinan opiskelu ja 90-luvun videopelien pelaaminen.

Olli-Pekka Toivanen on toisen vuoden teologian opiskelija ja Kyyhkysen toimituskunnan tämän vuoden noviisi. Luulee osaavansa kirjoittaa, mutta päästettiin todellisuudessa mukaan vain säälistä.

Peter Torniainen hakee fiiliksiä eri tiedekunnista Kalliovuorten ja Viikin välillä etsien yhteensopivaa ja toimivaa reseptiä omalle tulevaisuudelle.

Sofia Lomakka on Kyyhkysen uusi tulostin. Hän uskoo tänään, että yksityiskohdissa on kaikki se, mitä tarvitsee nähdä.

Terhi Hannola alituisen vaivaava sietämätön tunne pakosta matkustaa jonnekin kanavoituu Facebookin statuspäivitysten ulkopuolelle jäävässä todellisuudessa urheilun sekä hidas-tempoiseen opintopisteiden tavoitteluun.

Tuomas J. Salo on 24-vuotias ja siiviliisäädyltään naimisissa. Harrastuksiin kuuluvat... ei okkultismi ja hevospoolo, vaan ...kuorolaulu ja marginaaliset tietokonepelit. Intohimoinen teologian ylioppilas.

I s t o r i P e l t o m ä k i

TARKOITUS JA TOTEUTUS

TÄMÄN VUODEN hallitus esittäytyi – kuten perinteen mukaista on – viime vuoden lopulla puurojuhlissa. Hallituksen seistessä takanani, sanoin enemmän tai vähemmän juhlallisin sanakääntein paikalla oleville teologian opiskelijoille, että tämä joukko on teidän nöyryn palvelijanne. Luulin sanovani jotain merkityksellistä ja oleellista, mutta en kuitenkaan koko TYT:tä määrittävää asiaa, kuten satuin tekemään.

TYT on teologian opiskelijoiden edunvalvontajärjestö, toimii jäsentensä taloudellisten, sosiaalisten ja ammatillisten etujen puolesta sekä pyrkii syventämään jäsentensä teologista, uskonnollista ja yhteiskunnallista tietämystä. Viime vuonna järjestettiin parisataa tilaisuutta ja tapahtumaa, joissa yhdistyksen tehtävää toteutettiin ja tänä vuonna toteutnee samansuuruinen määrä tilaisuuksia. Opiskelijoiden etua valvotaan ja jäsenten etujen puolesta toimitaan muun muassa Helsingin yliopiston teologisen tiedekunnan, HYYn, Pappisliiton ja Suomen uskonnonopettajain liiton sisällä ja kautta. Opiskelijoiden tietämystä syvennetään muun muassa järjestämällä opintomatka, paneeleita sekä info- ja keskustelutilaisuuksia. Tietysti myös järjestetään fuksitoimintaa ja juhlitaan.

Toiminta on monipuolista ja sitä on paljon, mutta siinä ei olisi mitään mieltä, jos sen perimmäinen tarkoitus unohtuisi.

Yksitoista vuotta sitten Mikael Vanttinen kirjoitti puheenjohtajana, että tämä yhdistys on olemassa teologian opiskelijoiden yhteisten päämäärien – tärkeäksi nähtyjen asioiden – toteuttamista varten. Se on ajatus, joka ohjaa koko yhdistyksen toimintaa. Yhdistys, tietysti samoin kuin sen hallitus, on olemassa jäseniään varten. Toisin, hieman juhlallisemmin, sanoen hallitus on jäsentensä nöyryn palvelija.

Käytännössä se, että hallitus palvelee jäsenistöä, tarkoittaa hallituksen pyrkivän järjestämään kiinnostavia tapahtumia ja ajamaan opiskelijoiden etuja mahdollisimman hyvin. Molemmat pyrkimykset edellyttävät, että hallituksella olisi hyvä yhteys jäsenten kanssa. Yhdistyksen tämän vuoden teemaksi onkin valittu jäsenten tavoittaminen ja päätöksen teon läpinäkyvyys. Artikkelin julkaisemisen aikaan molempia tavoitteita toteutetaan toivottavasti muun muassa yhdistyksen uudistuneilla nettisivuilla. Jos ne eivät vielä ole uudistuneet, niin pilasin yllätyksen, pahoittelut.

Tänä vuonna kiinnitetään huomiota myös sellaiseen seikkaan, että tämän kaiken – sekä yhdistyksessä toimimisen että sen toimintaan osallistumisen – pitäisi olla hauskaa. Tässä kohtaa täytyy tietysti asetella sanat tarkkaan, jottei tule ymmärretyksi niin, ettei hallitus ottaisi työtään vakavasti. Tarkoiton, että samalla kun työ tehdään niin hyvin kuin osataan, siihen suhtaudutaan positiivisesti ja niin, ettei ihan kaikkea tarvitse ottaa täydellä vakavuudella.

Hyvä teologian opiskelija, tämä on sinun yhdistyksesi enkä tahtoisi toivottaa sinua tervetulleeksi sen toimintaan. Mieluummin sanon, että ole kuin kotonasi. Pidä myös mielessä, että hallitus tekee töitä sinua varten. Siitä saa meitä myös muistuttaa – kerro mitä haluat, minkä voisi tehdä paremmin. Pelkkä kehumisen kulttuuri ei kehitä, kuten yhdistyksen inspehtori Aila Lauha muistutti vuosijuhlapuheessaan. Ja teille muille, jotka ette ole teologian opiskelijoita: lämpimästi tervetuloa!

Tilanne on monelle tuttu: luennolla opettaja pyytää kaikkia kertomaan jotain itsestään. Oman vuoron tullessa pää on tyhjä ja saat vaivoin änykettyä oman nimesi. Jäätyminen muiden edessä ei ole herkkua, mutta silti jotkut altistavat sille itsensä vapaaehtoisesti. Tv-ohjelmat kuten Putous ja Vedetään hatusta ovat tuoneet jäätyamisen olohuoneisiimme, mutta teologit voivat saada siihen kosketuksen myös TYT:n improvisaatiokerho Divina Improssa.

Ilta Eleonorassa. Iloinen puheensorina voimistuu improvisaatiokerholaisten valussa pikkuhiljaa paikalle. Divina Improlla on neljä ohjaajaa, jotka vuoroillaan vastaavat ohjelman suunnittelusta ja kulusta, mutta myös muut kerholaiset osallistuvat aktiivisesti harjoitusten kehittämiseen. Rakentavaa palautetta ja harjoitusten herättämiä tuntemuksia jaetaan pitkin iltaa. Kaiken kaikkiaan kerhon toiminta on hyvin demokraattista. ”Kyllä me mennään kävijöiden ehdoilla. Tehdään sitä mistä porukka tykkää,” kommentoi Aleks Majuri, joka perusti kerhon Anna Mäkituomaan kanssa vuoden 2011 maaliskuussa. Divina Impron kokoontuminen alkaa helpolla lämmittelyllä. Asteittain harjoitteet muuttuvat haastavammiksi. Välillä tulataan siansaksaa ja ohjaillaan puhuvia marionetteja, välillä improtaan vapaasti. Improvisaatiossa tärkeää on interaktii-

visuus, toisen esiintyjän kehonkieleen ja puheeseen reagoiminen. Kesken harjoituksen tehdään yllättäviä tyylimuutoksia: ”Sama tilanne, mutta musikaalina/Disney-elokuvana/ apinoina eläintarhassa!” Onko olemassa tabuaiheita, joita teologian opiskelijat eivät suostuisi näyttelemään? ”Eipä hirveästi”, sanoo Mäkituomas. ”Eivät ne tabut ole ainakaan tulleet vastaan. Kaikki täällä on kuitenkin ihan fiksua ihmisiä, huumori on pysynyt yllättävän hyvällä tasolla”, täydentää Majuri. Majurin ja Mäkituomaan mukaan Divina Impro pyrkii tarjoamaan puitteet sisäisen luovuuden vapauttamiselle. ”Me pyritään pitämään matalalla se kynns, että kuka tahansa, mistä tahansa lähtökohdista voisi tulla mukaan. Ei meilläkään ole mitään teatteritaustaa,” kommentoi Majuri molempien puolesta. Uusia ihmisiäkin tulee tavattua sellaisiakin, joihin ei muuten tulisi yliopistolla tutustuttua. Divina Impron toiminnassa mukana olleen Elmeri Anhavan mielestä improssa keskeistä on muiden jutuille ja ennen kaikkea itselle nauraminen. ”Niin, onhan tästä se hyöty, että oppii nauramaan

itselleen”, nyökkäilee Majuri. ”Se on taito, mitä ei oikein voi tarpeeksi korostaa.” Kysymykseen siitä, onko impron aina oltava hauskaa, vai voiko se olla myös vakavaa, tulee selvä vastaus: ”Voi se olla, mutta ei täällä.” Päätarkoituksena on Mäkituomaan mukaan kehittyä improssa, hauskuus tulee siinä sivussa. Improlla on myös rentouttava vaikutus. ”Kaikkein parhaimmillaan improvisaatio on hetkessä elämistä”, Majuri sanoo. Improssa joutuu koko ajan keskittymään tapahtumiin ja tilanteiden rakentumiseen, joten koulujuttuja ei tule mietittyä ollenkaan. ”Tämä on kyllä niin sellaista nollausta!” tiivistää Mäkituomas.

Improvisaatiokokemuksesta voi Majurin, Mäkituomaan ja Anhavan mukaan myös olla hyötyä teologille, sillä monessa työtehtävässä tarvitaan esiintymiskokemusta ja improkokemuksen tuomaa itsevarmuutta. Esiintymistä voi kerhon kautta harjoitella isommankin yleisön edessä. Ryhmä on jo esiintynyt muutamassa tapahtumassa, keväällä järjestetään klubi-ilta ja tavoitteena olisi jonakin päivänä järjestää TYT:n kanssa teologispeksi.

ROOLIT SULAA

Teksti ja kuvat – Mimosa Myllärniemi ja Minna Mauno

Sekä Mäkituomas että Majuri ovat sitä mieltä, että improvisaatioharjoituksessa jäätyminen tuntuu jo nykyään turvalliselta, varsinkin kun porukka on tuttu. Majurin mukaan jäätymiseen tottuu täysin: ”Kun tarpeeksi monta kertaa jäätyy, osaa jo nauraa itselleen, siitä ei tule sellaista mörköä.” Mäkituomaan mukaan improsta saa itsevarmuutta ylipäänsä: ”Improssa oppii luottamaan toisiin ihmisiin.”

Vaikka jännityksestä ja jäätymisen pelosta ei pääsisikään eroon, voi niitä Mäkituomaan ja Majurin mukaan oppia työstämään improvisaation avulla. ”Just ennen kuin siihen menee, se on vähän semmoinen kuin seisoi kielekkeellä”, Majuri sanoo. ”Koska tilanne voi olla mitä tahansa, kun ei tiedä mitä seuraavaksi tapahtuu. Siinä on se pieni hyppy tuntemattomaan. Se on oikeastaan tosi hauskaa loppujen lopuksi.” Mäkituomas ja Majuri vakuuttavat, ettei Divina Impron toimintaan mukaantuloa kannata kuitenkaan jäätymisen pelon takia jännittää. Jäätymisen kesken harjoituksen tiedostetaan osaksi harjoittelua ja sitä tapahtuu kaikille. Kerhon perustajat muistuttavat: ”Meidän motto on ”Taivaallista Improa, Jumalaista Jäätymistä”.

WHADDUP HOUNSLOW LONDON?

M I A – B a d G i r l s
Vaikka videossa leikitään gangstaräpin teemoilla, aseiden heilutteluilla ja lowride-reilla, vahvistaa se kuitenkin sitä ajatusta, että MIA ottaa joka levyilleen jonkin eksotaisen teeman, pyöräyttää sen oman tuotantokoneistonsa läpi ja myy sitä omalla juttunaan. Aiemmin on ollut jo Intia ja Bollywood, Sri Lanka ja Tamilit, afrikkavibat ja viimeisimpänä sitten arabit. MIA on monopolisoitunut etnopop-musiikin. Artisti on kotoisin Lontoon keskiluokan esikaupunkialueelta. Onko tämä nyt sitä kulttuurikolonialismia? – **Antti Virtanen**

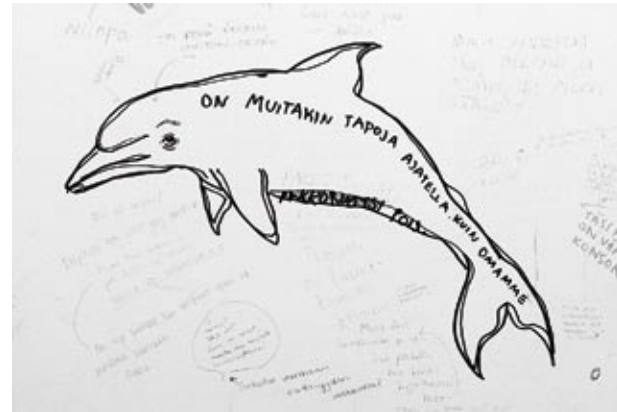
KYYHKY- SEN TULEVA VUOSI - TAROT

Universumi - XXI Suurten Salaisuuksien kortti

Vuosi 2012 on Kyyhkyselle avointa uudistumisen aikaa. Mielen ja ruumiin harmoninen yhdistyminen tuo maan ääreen. Universumi siivittää hyviä uutisia ja onnistuneita tavoitteita, tulevaa syleilevää menestystä. Tulee kuitenkin muistaa, ettei perättömien haaveiden perässä pidä kulkea. Itsenäisyys omissa valinnoissaan tarkoittaa sitä, että on kotona. Maailma on meidän. – **Heidi Rautalahti**

The Universe

Kuva - Sofia Lomakka

K o s k e t u s e t ä i s y y d e l t ä
P o r t h a n i a , n a i s t e n v e s s a

GRADUKURIO- SITEETTI - TÄTÄ- KIN VOI TUTKIA

K u k a : T i i a A a r n i p u u
Mitä: Ei ole miestä eikä naista: queer – luenta keskiajan Euroopassa tunnettuja ristiinpukeutuvia pyhimyksiä kuvaavista teksteistä
M i s s ä : U s k o n t o t i e t e e n l a i t o s
M i l l o i n : 2 0 0 5

Aarnipuun tutkimus lähestyy queer -luennan näkökulmasta pyhimyslegendoja miesten vaatteisiin pukeutuneista ja usein munkkiluostareissa elämänsä eläneistä neitsyistä. Mukana on myös rukouksen voimalla itselleen parran kasvattaneen neitsyen tapaus. Queer -näkökulman mukaan sukupuoli on ihmisen keksintö – ei Jumalan. Se on kulttuurinen selviytymisstrategia eikä siten ole olemassa mitään luonnollista mieheyttä, jota ristiinpukeutuva pyhimys kopioisi. Aarnipuu näkee sukupuolettomuuden uskonnollisesti hyvin merkityksellisenä olemisen tapana. Naispyhimysten miesten vaatteisiin pukeutuminen ei ole irrallista transvetismia, vaan tulkittavissa Kristukseen pukeutumisena ja sitä kautta sukupuolesta riisuutumisena tai pienen lapsen sukupuolettomaan tilaan asettumisena. – **Mimosa Myllärniemi**

TEATTERIS- SA: ”INTO- HIMON JA KUNNIAN- HIMON VÄ- LINEN RAJA ON HIUK- SENHIENO”

Kansallisteatterin Pienellä näyttämöllä esitettävä Katja Krohnin käsikirjoittama ja ohjaama Pikkujätiläinen on nimeään suurempi kertomus ihmisistä, jotka ovat joutuneet omien himojensa vangeiksi. Wanda Dubielin neuroottisen herkkyydesti tulkitsema päähenkilö on kuilussa joka suuntaan – työn ja jokaisen elämänsä tärkeän ihmissuhteen kanssa. Samuli Niittymäen esittämä teinipoika Karo on kuilussa loputtomien vaatimusten kanssa. Nämä rikkinaiset sielut kohtaavat näytelmässä hetkittäin, mutta eivät lopulta tarpeeksi kauaa pelastaakseen toisensa. Intohimon ja kunnianhimon välinen raja on hiuksenhieno ja tässä näytelmässä nämä rajat kieltoutuvat toistensa ympärille tehokkaasti ja puhuttelevasti. – **Anna Hiekkataipale**

ANNA HIEKKATAIPALEEN HENGENSEIKKAILUT - SPIRITUALITEETTIE BASAARISSA

Myönnettäköön, olen joskus aikoinani tehnyt itselleni lupauksen, että käyn Espoossa tasan kerran vuodessa ja silloinkin vain jos siihen on jokin erityisen hyvä syy. Maailmanlopun vuoden 2012 ollessa vasta alkutekijöissään päättin käyttää tämänvuotisen Espoon-vierailuvakanssini jo nyt, Otaniemen Dipolissa järjestettyjen ”Minä olen”- new age-messujen kunniaksi. Muistilehtiö tanassa lähestyin tätä hengellisyyden ja eheytyksen viikonloppumekkaa epä-tiedon ja hiljaisen skeptismin vallassa. Vaikka en niin kiihkeästi maailmanloppua ja sen tuloa fanitakaan, Dipolissa se tuntui olevan lähempänä kuin koskaan. ” O t a t k o p u s s i i n v a i m e n e e k ö n ä i n ?

Teksti – Anna Hiekkataipale Kuvitus – Ilkka Villikka

”Okei, täällä on tosi outoa”, oli ensimmäinen edes jotenkuten lauseeksi muotoiltavissa ollut ajatukseni kun olin päässyt täpötäyden Dipolin narikalta noin metrin eteenpäin. Tuntui kuin olisin äkkiarvaamatta laskeutunut johonkin kummalliseen, basaarimaiseen torikompleksiin missä toinen toistaan syvemmillä tajunnan tasoilla vetelehtinyt kauppias tarjosi mitä erikoisimpia tuotteita ja palveluita. ”Osta tää kirja, se on niinku sillee tosi hyvä!” ”Onko sinun käsistäsi koskaan luettu todellisuutta?” ”Entäpä fengshuit, onko koskaan tsekatu kuntoon?” Ja viimeisimpänä mutta ei tietenkään vähäisimpänä: ”Otatko pussin vai meneekö näin?”. Joka puolella aisteja ylikuormittavia värejä, ääniä, makuja, tuoksuja ja tunteja, kummallisia hippejä kauppaamassa suitsukkeita ja partasuisia ukkoja soittamassa shamaanirumpua. Joka puolella hintalappuja kertomassa siitä, kuinka arvokas minun sisimpäni on ja kuinka paljon siihen kannattaa satsata rahaa. Minua eivät niinkään haitanneet kiiluvasilmäiset Urantia- katsomuksen edustajat tai Hengellisen uudistumisen

keskuksen auravalokuvaajat kuin hintalappu, ne suorastaan demonisen tulenpunaisina kirkuvat hintalappu. Messujen sijasta olinkin saapunut bisnestä tulvillaan olevaan luolaverkostoon, josta tuskin pääsisin pois käyttämättä koko kevään opintolainaani mitä kummallisimpiin objekteihin. Ärtymys pulpahti sisälläni. En todellakaan antaisi kenenkään ronkkia energiakeskusiäni, aurastani puhumattakaan. Vähät rahani pysyisivät taskussani, kuka tarvitsee neljän euron Elämänmehun kun naistenvessan kraanasta saa sitä oikeaa elämän eliksiiriä ihan ilmaiseksikin?

New age- kulttuuri oli aikaisemmin näyttäytynyt minulle lähinnä asematunnelissa hilluvina, oransseihin kaapuihin pukeutuneina hare krishna- tyyppeinä joten en oikeastaan edes tiennyt, mitä odottaa kokonaisilta aiheen ympärille kietoutuvilta messuilta. Olin varautuneesti yrittänyt viritellä sisäistä silmääni katsomaan ”Minä olen”- tapahtumaa tutkimuskohteena ja jonkinlaisena antropologisena leikkikenttänä. Silmäni, niin sisäiset kuin ulkoisetkin, kuitenkin häikäistyivät nähdessään

sen hengellisen kaaoksen, mikä oli vallannut Dipolin. Ajatukseni kulkeutuivat väkisinkin verotukseen, markkinointiin, kirjanpitoon ja muihin kauppatieteellisiin termeihin ja huomasiin ahdistuvani yhä syvemmin. Eräällä kojulla otin käteeni amerikkalaisen materialismin huipputuotteen, lasikuvun jonka sisällä oli pieni enkelifiguuri, nestettä ja hippusia. Ravis-telin palloa ja annoin hippusten laskeutua hiljalleen enkelin päälle. Kummallista kylä, nesteessä leijailevat hippuset vangitsivat katseeni hetkiseksi ja niiden laskeuduttua lasikuvun pohjalle tunsin pahimman hellittäneen. ”Noniin, yritähän nyt vähän”, ajattelin itsükseni ja syvään hengitettyäni sukelsin uudelleen ympärilläni liikehtineeseen (enimmäkseen keski-ikäisistä naisista koostuneeseen) ihmismassaan.

Hengellisyyden tyhjiötä täyttämässä

Alkushokki hellitti kuin hellittikin, ja pian pystyin antamaan tilaa niille kysymyksille, joita messut ja koko new age-kulttuuri herättivät. Suurin ”Minä olen”- messujen ulottuvuuksista liittyi kaipuuseen, oike-

astaan kahdella tasolla. Modernin ihmisen kiire on konstruktio, johon törmää nykyaikana väkisinkin vähän väliä. Kiire nousee esille niin ruokakulttuurissa (jossa äitien tekemää, E-koodeilla kyllästettyä maksalaatikkoa voi nykyään valmistaa mikroaaltouunissa kahdessa minuutissa), ruumiinkulttuurissa (jossa Venäjän syrjäkylistä tilattu hiuslisäke korvaa kärsivällisyyden ja televisiosta shopattu kiinteyttävä kokovartalosukka liikunnan) kuin myös hengellisyyden kulttuurissa. Keskelle Helsingin keskustaa tuota pikaa avautuva kap-peli antaa mahdollisuuden hiljentyä kiireisen työ/koulu/suorituspäivän lomassa. Ja ihan hyvä niin, muuten kirkoista vauhdilla karkaavat kävijät jäisivät kokonaan ilman hengellisyyttä. ”Minä olen”- messuilla oli lauantaipäivänä vapaasti arvioiden noin pari tuhatta messukävijää ja yli 200 näytteilleasettajaa. Heittäkää minua voimakristallilla jos olen väärässä, mutta olin näkevinäni tämän valtaisan ihmismassan lävitse suurta kaipuuta. Kaipuuta siihen, että joku meistä riippumaton taho ottaisi käsiinsä meidän kohtalomme. Kaipuuta siihen, että joku pakottaisi meidät pysähtymään, ajattelemaan, näkemään kiireen lävitse jonnekin todella syvälle, kenties omaan itseemme. Me olemme jopa valmiita maksamaan siitä, että joku kertoo meille, keitä me oikein olemme. Vaikka jokainen moderni ihminen on oman elämänsä potentiaalinen guru, jotain puuttuu. Ihmisen perusolemuksessa on väistämätön paikka sille, että kaikkea ei voi ymmärtää tai selittää auki. Tälle paikalle parkkeeraavat yleensä uskonnot, elämänilosofiat ja maailmankatsomukset.

”Minä olen” ei tarjonnut vain yhtä vaihtoehtoa tuon tyhjyyden täyttämiseksi, se tarjosi noin 200. Ja lähestulkoon kaikkia näitä yhdistivät tietyt teemat. Kaikki vähänkään selkeämmin järjestäytyneet kojuja pitäneet ryhmittymät tarjosivat eheytymistä, paluuta jonkinlaiseen autuaaseen ihmisen alkutilaan. Kaikista tarjolla olleista suurista kertomuksista löytyi se paljon puhuttu perususkonnollinen narratiivi – juuri tämän avulla juuri sinä voit löytää juuri sen, mitä eniten tarvitset; rauhan ja pelastuksen. Lunastettavissa oli mahdollisuuksien mukaan lippua paratiisiin, nirvanaan, henkiseen uudistumiseen,

universumien universumiin ja muihin vastaaviin lopullisiin lepotiloihin. Kristittynä olen itse usein melko automaattisestikin täyttänyt tuon tyhjän paikkani Jeesuksella ja hänen uroteoillaan. En ole koskaan tuominnut tai kieltänyt muita uskontoja tai elämäncatsomuksia, ja messuilla hämentyneenä sinkoilllessani mielessäni pyöri oikeastaan yhä vahvemmin seuraava kysymys: onko sillä loppujen lopuksi mitään väliä, mistä me löydämme pelastuksemme ja rauhamme, kunhan se vain ylipäättään löytyy jostain? Kaikki elämää suuremmat katsomukset puhuvat kuitenkin loppujen

Vähät rahani pysyivät taskussani, kuka tarvitsee neljän euron Elämänmehun kun naistenvessan kraanasta saa sitä oikeaa elämän eliksiiriä ihan ilmaiseksikin?

lopuksi samalla kielellä samoista asioista. Voisiko meidän, ikuisten rauhanetsijöiden, modernien, valinnanvaraisten ihmisten osaksi jäädä tuon universaalin koodikielen murtaminen ja uudelleenmuokkaaminen omia tarpeitamme vastaavaksi?

Kun pääsemme täyttämään tätä sie-luihimme sisäänrakennettua hengellistä tyhjiötä, mieleemme valtaavat jälleen uudet kysymykset. Me emme tyydy vain siihen, että meillä on mahdollisuus valita mieleisemme pelastus, me tarvitsemme jotain lisää. Kuten maailmanuskontojen Raamattu, Ninian Smartin teos ”Uskontojen maailma” opettaa, uskontoihin ja elämänilosofioihin kuuluu lähes poikkeuksetta materiaallinen ulottuvuus. Me tarvitsemme materiaa, jotain konkreettista luottaaksemme siihen, että pyhä on läsnä ja käsin kosketeltavissa. Yllättävää kyllä, me tarvitsemme jotain näkyvää ylipäättään muistaaksemme, että on olemassa jotain ymmärryksemme rajat ylittävää, jotain, mitä emme voi nähdä. Kristinuskossa tämä materia löytyy ikoneista, erilaisista rukousnauhoista ja tietenkin tärkeimmästä; Jeesuksen ristiinnaulitsemisen reliikistä, rististä. Hindulaisuudessa materiapuolta edustavat jumalten kuvat ja patsaat, isla-

minuskossa panostetaan moskeijoiden loistoon. Materia on normaalia, se on haluttua, se on kaunista. Mikä ihme sitten tekee kiviterapiasta, auravalokuvista, shamaanirummuista tai voimakristalleista niin kovin erilaisia ja epäilyttäviä? Miksi taskuun sujautettavat enkelikolikot tuntuvat huijaukselta, kun kerta kaksi ristikkäin aseteltua puuta kantavat sisällään Kristuksen koko sovitustyön olennaisinta?

Kirkonkellot äänimaljasta

Viimeisenä messukokemuksena päätin osallistua ”Sielua koskettavaan äänikylpykonserttiin”. Paperilla tämä tarkoitti sitä, että juhlasaliin ahtautunut messuväki pääsi kuulemaan Peter Hessin akatemian äänihierojien esityksen. Käytännössä tämä mystinen äänihieronta tuotettiin humisuttelemalla erilaisia äänimaljoja jonkinlaisilla kapuloilla. Esityksen alussa kuuntelijoita pyydettiin sulkemaan matkapuhelimet, jottei niistä lähtevä värähtely sekoittaisi sisuksissamme äänimaljojen värähtelyn voimasta väreileviä vesivirtoja. Katselin huvittuneena, kuinka kokonainen juhlasalillinen ihmisiä kaiveli taskujaan ja laukkujaan sulkeakseen puhelimensa. Nä-mä ihmiset taisivat olla tosissaan kuuntelemassa äänikylpykonserttia.

Äänimaljoista lähtevät äänet toivat mieleeni kirkonkellot. En ole itse koskaan ollut mikään äärimmäisen reipas kirkossakävijä. Kirkonkellojen ääni on kuitenkin kertonut minulle aina jostain. Ääni kutsuu rauhoittumaan ja hiljenty-mään, ennen kaikkea se kutsuu jumalanpalvelukseen ja tutkiskelemaan omaa sielua. Ehkä se oli yleinen messuharmos, soittajien kokonaisvaltainen antaumus ja usko omaan tekemiseen tai sitten se kirkonkelloja muistuttava pehmeä kumina, olkoon mikä oli, mutta jokin sai minut todella rauhoittumaan. Istuin penkissä silmät suljettuna ja annoin sieluni kylpeä rauhassa. Äänikylvyn loppupuolella joku sai tekstiviestin. Kiusaantunut ”PIIP PIIP, PIIP PIIP” – ääni kaikui juhlasalissa kuin vahvistimesta puskettuna. Harmonia oli särkynyt. Ilmiselvästi hengellisyyden kaipuusta huolimatta, emme taida sittenkään olla ihan valmiita suhtautumaan täysin vakavasti niihin meille tuntemattomiin hengellisyyden muotoihin.

Teksti ja kuvat - Antti Virtanen

YSIST VIITEE

Tuottaja -Deejii Leo Salmisen päiväduuni on olla luova kahdeksan tuntia päivässä.

Istumme alas Aleksi 13:n lounasravintolan pöytään. Haastattelija kuin haastateltavakin on hieman nuutuneen näköinen, tosin eri syistä. Haastattelijalla oli opiskelijabileet, ja Leo eli Leo Lotsaless , 24, oli viipynyt myöhään studiolla ja aloittanut taas aikaisin aamulla. Edessäni istuu kapeakasvoinen, melko flegmaattinen nuori jannu, jonka ulosanti on rauhallinen mutta jutusteleva. Hupparin huppu pysyy päässä koko haastattelun ajan. Heavyweight DJ's, joka on Leon leipäduuni, tarvitsee tasaiseen tahtiin keikkojen soittamisen lisäksi jatkuvalla syötöllä uusia remixejä, mixtapeja ja podcasteja. Niin, ja niitä uusia biisejä. Ep pitäisi saada ulos kevään mittaan.

-Oman matskun puskeminen on välttämätöntä että saa nimeä, ja tulee keikkoja. Itse on joutunut vähentämään keikkoja että pystyy tekee studiolla enemmän, ei sitä jaksa soittaa monta iltaa viikossa pilkkuun ja sitten istua koko päivä studiolla josta taas mennään keikoille.

-Se kahdeksan tuntia päivässä on pakko tehdä. Sitä tekee sata biisiä joista löytyy se kaksi oikeasti hyvää. Olisi melkein pakko tehdä parin viikon välein uutta julkaisua. Ihmiset unohtaa niin nopeasti.

Leo on tänä päivänä kiireinen mies

City-lehti listasi 24/2011 numerossaan nuoret lupaavat deejit ja listalta löytyi myös Leo Lotsaless. Leon tuotantoa löytyy Nike Blast -tapahtuman mainosvideolta ja Heavyweight nimellä on ilmestynyt omia biisejä ja remixejä Fintelligenssistä Adeleen. Ensimmäinen single julkaistiin Universal Musicin kautta kesällä 2011 ja helmikuussa Heavyweight lämpäsi Circuksessa Jenkkien listaykköistä LMFAO:ta. Tämän lisäksi viime vuoden pyöri Club YK:lla SLAP! -klubit, joka oli Leon ja parin kaverin projekti.

Heavyweight nojaa Jyrin eli DJ Rascalin ja Leon harteilla. Mukana levyjä soittamassa pyörii Myös DJ Mista S, joka on Bassome-diassa ja Cityssä noteerattu parhaaksi DJ:ksi menneinä vuosina, sekä nuori lupaus DJ Lovetone, joka oli aiemmin mainitussa artikkelissa Cityn raadin mukaan nostettu parhaaksi uudeksi lupaukseksi. Mukana pyörii studiolla Lenno, nuori mies joka signattiin Top Billinin levymerkille remix-kilpailun kautta. Jonkinnäköistä projektia on ollut yhteistyön muodossa myös Jaakko Salovaaran

alias JS16 kanssa, mutta siitä ei voi vielä puhua enempää.

Miten Heavyweight DJ's aloitti?

-Jullen (eli Jyrin) kanssa tavattiin KY:n Open Deckseissä, me saatiin idea Heavyweightistä ja ideoitin sitä sunnuntai-iltana bisseillä Redrumissa. Ideat oli melko samanlaisia ja haluttiin molemmat tehdä samanhenkisesti asioita.

Keskustelu siirtyy musiikin kuluttamisen kulttuuriin, nykykuuntelijoiden ja klubikansan pariin. Spotify, YouTube ja laitton lataaminen ovat nopeuttaneet musiikin kuluttamista internetikakaudella. Se kuuluu myös musiikissa. Albumimuotoinen musiikinostaminen on nykypäivänä murto-osa siitä mitä se ennen oli. Leon tekemä musiikki on myös kohderyhmältään sitä alle 25-vuotiasta, jotka ovat kasvaneet internetin pariissa ja tottuneet kuluttajana yksittäisten kappaleiden kuunteluun. Toisaalta ilmiö ei ole uusi:

-Musiikki oli 40-, 50-luvuilla tehdastavaraa, ihmiset ostivat singlejä. Sitten tuli 60- ja 70-luku kun albumeita alettiin katsomaan kokonaisuuksina. Massiiviset, elämää suuremmat progelevyt käyttivät 12-tuumaisen LP:n koko pinta-alaltaan.

Tähän samaan aikakauteen voidaan sijoittaa se kun popmuusikoista alettiin puhua artisteina. Levyteollisuudelle LP oli parempaa bisnestä kuin singlet.

Lähdetään alusta liikkeelle

Jos on kotoisin Helsingistä, ne omat kulmat on se juttu.

-Lauttasaari on se mun mesta. Vaikka siinä välissä asuin nuorempana Espoossa, ja tälläkin hetkellä asun Vallilassa, Laru on ne mun hoodit, aina ollu.

Lapsuus Lauttasaaressa on antanut osviittaa tulevaisuuteen. Leo kokee hassuna sen, että hänestä on sanottu jo pienenä että poika on tuleva muusikko.

-Mietin aina että mitä hittoa? Se ärsytti. Sanoin että haistakaa vittu, musta tulee tähtitieteilijä. En tiedä miksi sanoivat niin, sillai vaan sitten kävi.

Levyjen soitto alkoi vahingossa.

-En vieläkään oikein käsitä. Kaverini Niko mut esitteli sen pariin. Se oli kuunnellut aina tanssimusaa, itse olin vain että mitä tää on, tää on mageeta. Se into jotenkin tarttui. Nikon luona 2002 sitä

treenattiin kun se osti levarit. Ei sitä olisi arvannut, tiesitkö itekään peruskoulussa joskus opiskelevasi teologiaa?

-Mutsi laitto aikoinaan musiikkileik-kikouluun, ja mä menin tosi nuorena pia-notunneille. Just ja just kun yltin pianoon. Lopetin 16-17 vuotiaana, alkoi jotenkin menee se innostus. Muut instrumentit oon poiminu jostain matkalta, lainailin kitaraa ja bassoa joltain kaverilta. Kaikki mitä oon vaan saanu käsiini. Trumpettia opettelin soittamaan jotenkin juuri näin: olin sivarissa Lauttasaaren seurakunnalla, ja ne sijoitti mut sellaseen vanhaan talon-miehen koppiin missä olisin voinut asua. Siellä vieressä oli ihan hämynen snadi huone, urkujen takana piilossa, mikä oli täynnä orkesterisoittimia. Ne oli jonkun vapaapalokunnan vanhat hylätyt soittimet. Lainasin sieltä.

-Se trumpetti oli niin huonokuntoinen että se teki harjoittelun vaikeaksi eikä siitä saanu puhtaita ääniä, mutta kyllä mä siit sen logiikan opin, ei se niin vaikeeta ollut.

-Koen ehkä itseni jotenkin emotio-naaliseksi ihmiseksi, kun musiikin te-kemisestä puhutaan. Periaatteessa se on kuitenkin sitä että sulla on työkalut joilla sä teet asioita, ilmaiset itseäsi. Muusikko-us ei ole kuitenkaan se ”juttu” ihan miten luonnehtisin itseäni. Aluks tuli se tekninen puoli, sitten tuli se ilmaisun puoli. Mä oon aina ollu näpertelijä. Syntetisaattoreiden näprääminenkin lähti liikkeelle jännästi. Muistatko PC-pelin Unreal Tournament? Silloin ei ollut Mp3:sia ja musiikinpak-kaustekniikat ei ollu kehittynyt, se mu-siikki tuli pelilevyllä .mod-tiedostoina. Ne oli osia, samplejä ja nuotteja joita se peli luuppas, se säästi tilaa. Sen formaatin pystyi aukaisemaan muilla ohjelmistoilla. Totesin että hei, nää on mageit, junkkaa ja breakbeatia. Aukaisin niitä soundeja ja laitoin samplejä uuteen järjestykseen, aloin tekemään itse omia... ja nyt ollaan tässä. Ne oli melko geneerisiä, mutta sen palapelin rakentaminen oli siistiä.

-Housemusiikkia oon tehnyt aina. Tanssimusiikki on ollu aina mukana kun olen tehnyt omaa musiikkia. Jazzpiano-ajoista on luultavasti jäänyt se rytmi. Ryt-min rakenne on se tärkein asia, melodioi-den rakentaminen on tullut myöhemmin. Nykypäivänä se vaihtelee.

Vaikka Heavyweightin levykeikat

ovat tanssihittejä, Leo on muotopätevä turnatablisti. Vinyylinpyörittelykikat dj Q-Bertin ja Mix Master Miken hengessä ovat hallussa.

-Jos meinaa tehdä jotain nii se täytyy tehdä hyvin. Jos mä opettelen soittamaan vinyyleitä niin en mä viitti vaan räpeltää jotain. Se juttu on se kohdeyleisö, Heavy-weight-jutuissa niille kyvyille ei ole niinkään käyttöä, vaikka välillä pääsee heittämään kaikkee kikkaa väliin. On siinä myös se, et-tä kyseessä on elämän realiteetit, töitä pitää tehdä. Turntablismista ei leipätyötä saa.

Puristit jaksaa itkeä poppivetoisen mu-san ja sedulamusikin soittamisesta.

-Ei se tee siitä huonompaa jos suuri yleisö tykkää jostain. Tekee rehellisesti jotain mikä ei välttämättä ole sitä ikimuis-toisinta. Pääasia että jengillä on hauskaa, se on todella siistii, siitä saa hyvät kiksit. Paremmiin kuin siitä että voi itseksen to-deta osaavansa jonku kikkailun hyvin. Se, että voi jakaa jotain musiikin kautta, ja että jengillä on hauskaa.

In new Djs we trust -klubi/kaveripo-rukka, jossa leo soitti levyjä, oli sitä margi-naalimpaa klubisoundia aikoinaan - oliko näin?

-En mä tiää oikein, kyl noita samo-ja juttuja on soitettu, tyyliin ympäriinsä kulmabaareja Espoossa, Mista S:n kans-sa bileitä. Ei se konseptiltaan niin kovin erilaista ollut. Kyllä mä oon aina digannu popimmastakin soundista, jos se vaan on ollut hyvää. Ei siinä mitää dramaattista vaihdosta tapahtunu, välillä tulee tehtyy jotain juttuja ja sit jotain toista. Nyt teh-dään tätä. Se musa jota on aina fiilistelly ei oo muuttunu mihinkään, yleisöt muuttuu ja muoti muuttuu.

-Ne soundit, joita käyttää on niin aika-sidonnavaisia. En mä sitä muotia sanele, mä teen kuitenkin työtä. Sitä pitää olla joten-kin nöyrä ihmisten edessä. Kuitenkin kyllä tätä juttua aina kelaa niin että kyllä tässä sitä itseilmaisua juurikin tehdään.

Onko DJ artisti, rockstara, auteur, käsi-työläinen vai ihan vain töissä täällä? Mikä on se rooli?

-Oon varmaan artisti kun teen musiik-kia, oon deejii kun esitän sitä. Siinä on eri lähtökohdat. Teknisesti samat välineet on käytössä, jotenkin sitä on ristikkäin ja niissä rooleissa on paljon samaa. Vaikea lähtee sitä sen enemmän määrittelemään.

Voiko musiikkidiggailusta vetää viivan menneisyydestä tähän päivään?

-Oon aina digannu soundeista, niitten löytämisestä. Mitään muuta on vaikea sa-noa. House on aina ollut kova, elektroni-nen tanssimusiikki yleisestikin. Tanssidis-kobiitti. Ylä-asteella nää löytyi, silloin kun ihmiset alkaa fanittaa jotain. Rumpbas-sot ja muutenkin marginaalimmat jutut on tullu varmaan Nikolta. Räppi tuli aika myöhään, levyjen pyörittelyn kautta.

Kun kysyn mikä on ollut siistein keik-ka, leo miettii pitkään.

-En mä tiää. Viime lauantaina oli tosi hyvä keikka, ihan perus Tigerin keikka. Ei mitään erikoist, oli vaan tosi hauskaa. Ehkä se on se vastaus, mulla on niin pal-jon hauskoja keikkoja ettei sielt osaa valita. SLAP! -klubit oli tosi jees, hyvä posse ja vanhoja kavereita tekemässä sitä juttuu, ne oli ihan kingejä bileitä.

Haastattelu on venynyt jo nyt yliajalle, pitäisi lähteä takaisin studiolle, mutta ei päästetä Leoa ihan vielä lähtemään. Onko tullu jotain negativista palautetta? -No ei, jotku vähän nyrpistelly mutta ei sitä sillai oo ollut. Yleensä levyjä soittaes-sa porukka tulee pyytämään jotain Lady Gagaa ja Skrillexiä samassa lauseessa kun ne pyytää jotain hämää venäläistä psy-ketrancee.

-Keikkoja on nykyään vain se pari vii-kossa, 8-10 tuntia päivässä menee studiol-la arkisin. Välillä on enemmän keikkoja, vähemmän studioaikaa. Tuppaa vähän menemään siihen ettei vapaa-aikaa ole, kotona jos on niin skriivaa vaan lisää bii-sejä, tai sit jää pidemmäks aikaa studiolle ja menee kotona suoraan nukkumaan.

-Se vapaa-aika mitä on niin käytetään tyttöystävän kanssa. Kotona chillailua. Jotenkin lisää vapaa-aikaa ei sillai kaipaa, kun se mitä tekee jo nyt on niin mielen-kiintoista. Mitä sitä muuta elämällä tekis. Välillä on pakko levätä. Tyttöystävä on media-alalla niin se ymmärtää tälläsen työtahdin ja tavan tehdä töitä, se on mah-tava. Se tietää miks näitä asioita tehdään.

Kahdeksan tuntia päivässä itsensä to-teuttamista, tuleeko joskus himo laskea matikan laskuja?

-Eäh, noit joutuu soundeja koodaile-maan, laskemaan hertsejä, muuta tollasta. Mielenkiintoista hommaa kun tekee nii ei

sitä tarvi muuta. Yksityisyrittäjähän mä oon, yrityksen pyörittämistä joutuu hoi-tamaan kuitenkin. Itsensätyöllistäjän arki on mulle ihan ok, ei mitään ongelmia.

Pian keskustelu siirtyy näkemyksiin pienyrittäjän asemasta suhteessa valtioon.

-Valtio sais tukea enemmän pieniä ja keskisuuria yrityksiä. Hullua on, että tu-etaan nokiankaltaisia suuriyhtiöitä, jotka tulevat toimeen omillaan, ja jotka pyrkivät siirtämään kaiken tuotannon halvempaan maahan. Ei siinä ole mitään järkeä.

-Hulluinta on juuri se, että pienet ja keskisuuret yritykset voisi työllistää enemmän ihmisiä jos siitä ei oltais tehty työnantajan puolella niin kallista. Jos ei se olis niin vitun kallista niin mullakin voisi olla työntekijä, pimeänä palkkaaminen tuntuu olevan monelle ainoa vaihtoehto. Tällä hetkellä valtio ottaa mieluummin ei-mitään kun jotain, sen sijaan että ne pus-kisi pienten yritysten verotusta alemmaksi ja ne sais siitä palkatun tekijän työnteosta edes sen pienen verokorvauksen. Meillä olis käyttöä suunnittelua, koordinointia ja graafista suunnittelua osaavaa tekijää var-ten, mutta se tulisi niin kalliiksi että joutuu tekemään itse.

Yksityisyrittäjänä Leo myös tiedostaa, et-tä suhdanteet vaihtelee ja bisnes on kova.

-Ei voi kuvitella, että 2012 joku luulee olevansa koko elämänsä samassa paikassa duunissa. Se kuuluu tähän aikaan. Nope-asti muuttuva yhteiskunta toimii näin. Se ajanjakso jossa ihmiset on ollu koko elämänsä samassa duunissa on loppujen lopuksi ollut aika lyhyt.

Tytöt ovat piirtäneet tisseihin tekstin: ”I <3 Heavyweight”

Heavyweightin facebookkiin on ilmesty-nyt fanikuvia. Tuntuu, että jokin fanituk-sen taso on saavutettu. Onko fiilis epäto-dellinen?

-Ei.. ei se tunnu jotenkin.. tai siis ei se tunnu ainakaan tässä vaiheessa kovin epätodelliselta. Vasta vuoden päästä tai jotain se alkaa tuntumaan. Sitten kun al-kaa olemaan keikkoja ulkomailla voi alkaa tuntua epätodelliselta. Jotenkin ei tunnu että tekee jotain siistiä. Ei se levyjensoit-taminen oo sillai erityisen glamourista. Itellään töissä oleminen on kuitenkin ihan parasta. Oman tiensä kulkeminen

tuntuu jotenkin hyvältä, kukaan ei kerro sulle mitä pitäisi tehdä. Ei tässä oo mitään kapinaa instituutioita vastaan, instituutiot on hyvä asia.

-Tavallaan voi jatkaa lapsuutta, mutta tietysti se että omista teoista kannetaan seuraukset.

Opiskelut Leolla alkoivat jäämään sivuun 2010, kun vuodessa alkoi olla yli 200 levyjensoittokeikkaa ulkoilmatapah-tumista klubeihin ympäri Suomea. Vuosi Helsingin yliopistossa teologisessa, jonka jälkeen vuosi käyt-täytymistieteellisessä tiedekunnassa kogni-tiotiedettä. Kognitio-tieteen opinnot jäivät ensin puoleksi vuo-deksi tauolle ja 2011 tuli lopullinen päätös lopettaa opinnot ko-konaan.

-Ei mulla ole enää

paloa palata opiskelemaan. Opiskelu oli itsessään ihan mielenkiintoista, mutta nyt kun mulla on jotain muuta mielenkiin-toista niin opiskelu tuntuu enemmän väli-nearvolta. Nyt ei oo pakko enää valmistua mistään. Se ei auta tällä alalla, se tutkinto olisi vain lappu. On aloja joilla se on vält-tämätöntä. Jos mä haluan oppia jotain nii kyllä mä sen oon yleensä itse opiskellu. Jotenkin se valmistuminen muutenkin ny-kaikana ei tunnu niin tärkeältä. Opiskelu on mielenkiintoista, valmistuminen joten-kin ei. Se ammattitaidon hankkiminen ja opiskelu ei vaan aina kohtaa.

-Yökerhomaailman kilpailu on joten-kin valmistanut musiikki-alaa varten, jos-sa on kova kilpailu, se näkyy kyllä kaikessa muussakin. Sitä on jotenkin vastakkain kaikkien tekijöiden kanssa maailmalla. Beatportin lista sanelee aika paljon kuka on kovassa huudossa. Sielt puskee jostain Brasiliasta aivan tosi junnuja monitaitu-reita jotka tekee kotistudioissaan kovaa matskuu. Se nostaa rimaa aika paljon.

-Suurta osaa niistä klubeista joissa mä oon soittanut ei ole enää olemassa, ja se kuuluu asiaan. Ihmiset kasvaa siit klubi-vaiheesta ohi, nuorempia tulee tilalle, ne haluaa jotain uutta ja tuoretta. Ei se tasa-paino ole pysähtyneisyydessä, voi sitä ta-sapainotella aallonharjalla. Siinä haastaa

itsensä, ei tylsisty. Pitää tuntua siltä että on tehnyt jotain elämällään. Mä oon tehny paljon mageita juttuja ja tulen tekemään tulevaisuudessakin. Sitten vanhetessaan ei tarvi tehdä enää mitään, voi olla rauhassa vaan vanha ja olla.

Mikä tekee Leosta hyvän, mitkä on vahvuudet?

-Olen yli-innokas ja määrätietoinen.

Joo, laita toi lehteen.

Miltä City-lehden noteeraus tuntui?

-Se oli vähän

hauska. Siinä oli eh-kä perustelut mennyt hieman ristiin, mutta kyllä se tuntui hyväl-tä saada noteeraus siltä raadilta. Tuntuu että työtä on tehty ja se on huomattu.

Niin, ja mites se LMFAO, jenkkien listaykkösen lämp-päämisessä oli var-

maan glamouria?

-Olin siel paikalla, mutta kävin melko nopeasti. Lähdin ennen keikkaa. Pakko tehdä duunia.

No niin. Teemme lähtöä, onko vielä jotain?

-Terkut vanhoille opiskelukavereille ja Lauttasaaren seurakuntaan, jos tää menee sinne.

Mennään kaksi viikkoa eteenpäin. Erää-nä keskiviikkoiltana Leo soittaa puhelun. Studiolle voisi tulla hengaillemaan. Alber-tinkadulla on kellaristudioita, joista yksi on Heavyweightin vuokraama. Rappuset alas ja paksuista tuplaovista sisään, paik-ka muistuttaa kerrostaloyhtiön saunati-loja. Viereisissä studioissa ei ole ketään paikalla. Hiomisen alla on massiivinen housekappale, jota siivitetään muutaman kaljan voimin. Paikalla on myös aiemmin mainittu Niko, jonka joku saattaa tie-tää deejiinimellä Pluris Hilton. Niko on myös melkoinen kameleontti musiikin soittamisessa ja keikkoja on kattobaari Tigerista kellariluola Playgroundiin. Jo-ku opiskelija saattaa muistaa Nikon myös Vappuallianssi-bileistä. Studio ei vain ai-noastaan muistuta saunaa, vaan tuntuu myös sellaiselta. Kuuma ja hikinen ilma ei juurikaan vaihdu, seinät ovat puuta ja

LAPSUUSVIIHDE MYY

Teksti - Antti Virtanen ja Matias Koponen

Retropelit ovat hyvää bisnestä. Videopelien kanssa kasvaneet nuoret aikuiset ovat työssäkäyviä ja heillä on varaa sijoittaa nostalgiaan. Suuret pelifirmat ovat internetlataamisen aikakaudella ongelmissa pelimyyntien kääntymässä laskuun, ja miljoonaluokan pelit kuten Modern Warfare ovat tuotantobudjeteissaan viimeisiä menestyjiä. Nintendo tekee uusimmille konsoleilleen aina päivitykset vanhoista brändeistään ja Xboxin Live arcadesta sekä Sonyn PSNetworkista saa ostaa nykykonsolilleen vanhat pelit muutaman euron hintaan. Emulaattorit ovat olleet PC-pelaajille tuttuja viimeiset 15 vuotta, mutta edellä mainituista konsolipalveluista pelifirmat saavat muutaman euron itselleen vanhasta pelistä, joka muutoin ladattaisiin kotiPC:lle. Vanhojen pelien julkaiseminen on myös halpaa, sillä kehitystyö on jo tehty ja markkinointia ei tarvita. Retropelit myyvät itse itsensä ja vanhat pelikataloogit muutetaan jälleen kerran rahaksi.

Viimeaikainen kehitys panostaa kasuaaliin pelaamiseen, ja tähän lyhyet retropelit sopivat mainiosti. Indiepelifirmat myyvät lyhyellä keskittymiskyvyillä varustetuille kuluttajille minipelejä ja niitä saa älypuhelimiin, PC-tabletteihin ja uusimpiin konsoleihin. Retropelien viehäytys on pelkistetyssä ilmeessä ja pelattavuudessa ja tätä ovat alkaneet hyödyntää myös pelien kehittäjät. Xboxin marketplacesta saa ostaa itselleen Retro City Rampage -pelin joka on ilmeeltään kasibittisten aikakaudelta. Kentät vaihtelevat overeistä vanhojen Grand Theft Auto pelien tyylistä 8-bittiseen Turtleseista tuttuun uimiskenttään, ja pelkkä traileri on jo melkoinen ilotulitus nostalgian nälkäisille. Scott Pilgrim vs. The world:issä on hyödynnetty Double Dragonin henkeen 16-bittisten sidescrolling Beat'em up -estetiikkaa ja käyttöliittymää. Jopa Capcom on julkaissut uusimmat Megaman -sarjansa osat 9 ja 10 muistuttamaan 8-bittisiä Megamaneja. Indiepelit hyödyntävät monesti juuri tasohyppely-, beat'em up-, Metroidvania (Metroid ja Castlevania) tai ensimmäisen Legend of Zeldan tyyllisiä pelikonsepteja ja ulkonäköä.

Mikä parasta, nyt voi pelata näitä nostalgiamielessä tehtyjä hupailuita jopa ilmaiseksi. Muutaman vuoden vanha Super Mario Crossover on tehty juuri tätä varten. Se leikittelee kokeilulla siitä miltä tuntuisi pelata NES:in Super Mario Bros. läpi vaikkapa Megamanilla, Metroidista tutulla Samuksella tai Castlevanian Simon Belmontilla. Lopputulos on ihan pelattava ja hahmon vaihtuessa vaihtuvat myös musiikit kustakin pelistä tutuiksi. Suurimman hatunnoston ansaitsee silti ilmaisepeli Abobo's Big Adventure. Abobo on välivastus Double dragon -peleistä ja muistuttaa ihmenelosten Möykkyä. Pelin ladatessa saa katsella kuinka Abobo yrittää käynnistää Nintendoa ja puhaltelee pelikasettiin, kaikki tietysti mahtavalla kasibittigrafikalla. Abobon tulee pelastaa kidnappattu poikansa Aboboy, ja pelastusmatkalla kentät lainaavat AIVAN KAIKEN. Kyseessä on mahtava sillisalaatti, jossa kaikki vastustajat ovat lainattu ristiin rastiin vanhoista NES-peleistä ja kentät vaihtelevat Balloon Fightista Super Marion ja Punch-Outin kautta Legend of Zeldaan samalla kunnioittaen ja tehden niistä pilaa. Tositaitaja voi kokeilla tunnistaako kaikki viittaukset ja hykerrellä pelintekijöiden huumorille.

JA LINKIT:

Newgrounds.com:issa voi pelata

alkuperäistä Super Mario Crossoveria

Super Mario Crossover 2.0:

explodingrabbit.com/games/super-mario-bros-crossover

retrocityrampage.com

abobosbigadventure.com

Youtubesta kannattaa katsoa Scott Pilgrim vs the

world -pelivideoita ja trailereita, sekä oikeastaan ihan

mitä tahansa mitä tässä artikkelissa on mainittu

ääntä imevää paneelia. Seinän toisella puolella on nauhoituskoppi. This is where the magic happens.

Räpsin muutamat valokuvat. Studio on kuin poikamiesboksi. Vanha sohva ja nojatuoli, seinällä on julisteita menneistä keikoista, muun muassa jo nyt tauolle laitettujen SLAP! -klubien keikoista. Tyhjiä pulloja ja tölkkejä lojuu ympäriinsä, puoliksi syöty saarioisten roiskeläppä ja lihapullat ovat pöydällä. Tunnelma on melko kodikas. Ympäriinsä lojuu myös syntetisaattoreita, erilaisia johtoja ja piuhoja, sekä musiikin tekemiseen tarvittavia modulaattoreita ja efektibokseja. Keskellä on pöytä, jolla on tietokone ja mikroskopetimet, musiikkiohjelmisto Abletoniin on jo syötetty rumpuraitoja, bassoja ja jurnutavaa sahasoundia. Software syntikat, modulaattorit ja efektiboksit vilisevät Macin näytöllä. Leolla on jo kohta 10 tuntia studioaikaa takana ja kappaleen hiominen

ei tuota enää tulosta. Aloitamme läpällä vääntämään rumpuraitaa, johon lisäillään pikkuhiljaa muita elementtejä ympärille. Kolme tuntia vierähtää huomaamatta ja kasassa on jo kappale, jota kelpaisi soittaa. Leo ei silti ole tyytyväinen. Kun mahdollisuuksia on loputtomasti, on tiettyyn ratkaisuun päätyminen vaikeaa. Pieniä säätöjä, komppiin lisätään iskuja - kappale kuulostaa aluksi hiphopilta - ja muuttuu ennen pitkää drum 'n bassiksi. Kokemus näkyy varmoista otteista ja nopeasta pyörittelystä: tämä tähän, tuo pois, tuota lisää, mites tällanen tähän väliin.

Ilmoille heitetään ehdotus, jos lähdetäisiin johonkin anniskelubaariin. Nikoa kiinnostaa Champions-liigan matsi, Messi on tehnyt hattutempun. Leo ei lämpene: ”Joo, no muuten, mutta siel ei voi väsätkä teknoo..!” Musiikin tekeminen on haus Kempaa. Kappaleeseen isketään mukaan vielä vokaaliraita, sitä pilkotaan ja vääris-

tetään kunnes se kuulostaa joltain aivan muulta. Tässä on aineksia bängeriin, mutta viimeiset dösät kuumottelevat. Lähdemme kulkemaan kohti rautatieasemaa. Leon pitää olla aamulla kahdeksalta taas studiolla. Eikö loputon studiossa istuminen väsytä?

-Ei. Totuus vain on se, että ne, jotka ei istu joka päivä monta tuntia studiolla hio-

massa, ei vaan breikkaa läpi, Leo toteaa. Nykypäivänä joutuu kilpailemaan kansainvälisten tuottajien kanssa - ei riitä, että on Suomessa nimeä. Suunta on selkeästi ulkomaille. Lähdemme kävelemään eri suuntiin. Puoliksi vitsillä tehty kappale kuulostaa seuraavana päivänä yhä hyvältä.

Heavyweight DJs SpinFM:llä joka perjantai, podcastit voi ladata heavyweightpodcast.blogspot.com, youtubea löytyy kappaleita hakusanoilla Heavyweightdjs tai leo lotsaless. Keväällä starttaa myös Heavyweight live tour, johon kuuluu levyjen soittamisen lisäksi lavashow. Facebookissa HeavyWeight DJs.

A2 ERILAINEN TEOLOGI TARI-NAANSA RAKENTAMASSA

Teksti - Marjo Myrskyläinen

Helsingin yliopiston urapalvelut julkaisi alkuvuodesta 2012 seurantatutkimuksen maistereiden työelämään sijoittumisesta. Raportin mukaan työttömyys vaivasi kaikkein eniten teologeja, joista 35 % on ollut valmistumisen jälkeen jossain vaiheessa työttömänä.

Teologinen tiedekunta sitä vastoin totesi valmistuneiden työmarkkinatilanteen hyväksi ja selitti jossain vaiheessa työttömänä olleiden suuren luvun lähinnä pappivihkimystä odottavilla maistereilla. Teologeista ja työttömyydestä tulee kuitenkin aina mieleen työttömyyslinjanakin tunnettu opintosuuntaus, A2-linja.

Tiedekunnassa on niitä, joiden uratarinaa ei ole ennalta kirjoitettu kirkonkirjoihin tai koulujen vuosikertomuksiin. A2-linjan opiskelija luo omaa ura- ja opiskelutarinaansa kahden vahvan ja perinteisen profession vieressä – joskus jopa varjossa. Tarina voi päättyä onnellisesti tai loppua työttömyyskortiston teologiedustuksen joukkoon.

Maisterintutkinto ei ole enää vuosiin ollut tae varmasta työllistymisestä. Teologian maisterin oppiarvo ei välttämättä ainakaan helpota työnhakua maallisilla markkinoilla, joilla yliopistoteologia tuntuu valitettavan usein olevan pseudotieteen ja raamatunlukukoulutuksen maineessa.

Teologin sanotaan usein olevan kirjoitus- ja kielitaitoinen, sosiaalinen, avarakatseinen, suvaitseva ja argumentointiin kykenevä. Kaikki ne kuulostavat rekrytoijan korviin hyvältä, mutta esimerkiksi talouden tajuaminen, johtaminen ja tietotekniikkataidot tuntuvat jäävän opinnoissa sivuosaan. Valitettavasti juuri ne tuntuvat olevan työnhakuilmoitusten kuuluttamia taitoja.

Yliopisto ei ole ammattikoulu. Töissä tarvittavia taitoja pääsee usein harjoittelemaan yliopiston ulkopuolella, kuten järjestöissä. Voi silti miettiä, kannattaako tiedekunnan ulkoistaa tarpeellisten taitojen opettamista.

Opiskelija on luonnollisesti itse vastuussa

uratarinansa kirjoittamisesta. Mielestäni yliopisto voisi silti antaa entistä paremmat tarinankirjoitusvälineet esimerkiksi tarjoamalla mahdollisuuksia harjoitella töissä tarvittavia taitoja ja kokeilla työelämää käytännössä entistä monipuolisemmin. Jokaisella on oma tarinansa eivätkä kaikki ole uraohjuksia. Toiset tulevat tiedekuntaan lähinnä sivistääkseen tai viihdyttääkseen itseään. Osalle teologisuus on vain välivaihe, pieni luku suuremman tarinassa.

Osa tahtois silti opintolinjastaan riippumatta päästä harjoittamaan paljon puhuttua teologista asiantuntijuutta työssään, joka voi sijaita evankelis-luterilaisen kirkon ulkopuolella. Tilastoja voi todellisuudessa rumentaa joku aivan muu kuin vihkimystään odottelevat papinpoikaset. Heptean osaaminen ei välttämättä hyödytä työelämässä, jossa pitäisi taitaa taulukkolaskentaa ja taitto-ohjelmia. Näitä taitoja tarvitsemme.

TUOMAS HENRIKIN JEEСУKSEN KRISTUKSEN BÄNDI – VOIKO TUNNE OHITTAА JÄRJEN?

Teksti – Mari Damskägg Kuvat – Matti Kovanen

Tuomas Henrikin Jeesuksen Kristuksen Bändillä on omaperäinen ote musiikintekoon. Raflaaval-la nimellään teologin mielenkiintoa herättelevä THJKB on kuitenkin yhtä kaukana gospelbändistä kuin Oulu Helsingistä. Kyyhkynen lennähti Jyväskylään bändin keikalle tarkistamaan, mistä oikein on kysymys.

Selvää on heti se, että tässä ei ole kyse suurista fanilaumoista ja rahakkaista levydiileistä unelmoivasta yhtyeestä. Genreuskollisuus on heitetty nurkkaan ja bändiltä sujuu niin vaihtoehtopunk kuin henkevämpi folk-meininki. THJKB sai alkunsa bändistä, jonka tarkoituksena oli tehdä jokaiselle jäsenelle oma soololevy, ja sittemmin Tuomas Henrikki ja Kreikka Mäklätsä ovat jatkaneet Tuomaksen sooloprojektia eri taustamiehityksin. Vaihtuvuutta on ollut paljon ja nykyinen kokoonpano on soittanut yhdessä puolitoista vuotta. Listahittejä ei ole tullut, eikä se kuulemma ole tavoitteenakaan.

- Mitään hirveää massahysteriaa bändi ei ole aiheuttanut eikä pidäkään aiheuttaa. Tai jos aiheuttaa, niin sitten on kyllä jotain pahasti Suomessa sekaisin, Tuomas naurahtaa.

Oululainen THJKB on pitänyt tietoisesti linjattomaa linjaa musiikin suhteen. Laaja-alaisen repertuaarin ansiosta kuulijakunnastakin löytyy jos jonkinmoista fanittajaa. Jyväskylän Freetime täyttyi perjantai-iltana kattavalla läpileikkauksella pari-kolmekymppisten sukupolvea. Pipoi kiristänyt ja tanssilattialla mahtui hyvin joraamaan. Kiinnostusta bändiä kohtaan selvästi oli – jo ovelta kaksi flanellipaitaista poikaa totesi, että ”mennää sitte ettee”.

Vakavasti otettavaa lavasekoilua

Teksteissä, lavahabituksessa ja bändin ni-

messäkin kulkee pieni uskonnollinen sivujuoni. Bändin nimestä oli tarkoitus tehdä mahdollisimman huono.- Se oli joku kän-ninen päähänpisto, jotakin viimeisiä kapinanhengen pihauksia jotta saisi äidin vielä järkyttymään. Ei sekään kyllä järkyttynyt, Tuomas myöntää. Huomiohakuisuudesta-kin syytetyn THJKB:n keikoilla on nähty kaikennäköistä rekvisiittaa, eikä asianmu-kaista lavailmettä oltu unohdettu Jyväskylässäkään. Valkoiseen kaapuun pukeutunut solisti näytti vielä melko normaalilta kaverilta muun bändin rinnalla. Pasuunaa soittava Heppi Pitkätossu oli löytänyt ylleen uimahousut ja vihreän kissaessun, kun taas basisti Kreikka Mäklätsä vannoi pohjanmaalaisen puukkojunkkarin ja havaijilaisen rantatyölin sekoittamisen nimeen.

- Jos joku haluaa säheltää kirpparilla ennen keikkaa ja valmistaa itselleen jonkun asun, niin harvoin kukaan on sanomassa että älä laita sitä päälle. Siinä on jotain itsensä häpäisemisen iloa mukana: nolaamisen kautta pääsee puhtaaseen olotilaan ennen keikkaa, Tuomas kertoo. Noloiluksi bändin lavaesiintymistä ei kuitenkaan voi väittää, sillä ainakin tällä kertaa bändi esiintyi hyvinkin varmojin ottein. Asenteessa oli silti jotain anteeksipyytelemättömän nöyrää ja rehellistä, mihin on vaikea olla ihastumatta.

Leipätyökseen nukketeatterinäyttelijänä toimiva Tuomas Henrikki vastaa itse kaikista lyriikoista. Joitakin teemoja on haettu kristinuskosta, mutta varsinaisia

uskonnollisia lähtökohtia bändillä ei ole.

-Kukin saa uskoa mihin haluaa, osa bändistä on uskossa ja osa ei. Se ei ole semmoinen asia, mitä pyritään alleviivamaan. Sanoituksissa voi olla kristinopin kautta lähestyttäviä aiheita, mutta niitä voi jokainen purkaa tarkemmin itse. Ihmiset on sen verran fiksuja, että ne löytää haluamansa asiat, lauloipa sitten lumiukoista tai Jumalasta.

Omaehtoisuus ennen kaikkea

Bändin tulevaisuus näyttää Tuomaksen mukaan sekavalta. Uusi levy tulee keväällä, mutta yksinkertaista sen tekeminen ei ole ollut. Edellisen levyn myötä levy-yhtiö joutui taloudellisiin vaikeuksiin. Myös päivätyö ja normaalielämä asettavat haasteensa, rahaa unohtamatta.

- Rahan kanssa ei pääse pelehtimään, ja se pitää ruisleivän maun hommassa. Kun ei pääse pullaan kyllästymään, pysyy perusasioiden äärellä.

Toisaalta bändin täysi itsemääräämisoikeus takaa sen, että musiikin tekeminen säilyy omaehtoisena.

- Nollilla liikutaan koko ajan ja lähtökohta tekemiseen on sen mukaista. Ei ole mitään turhia odotuksia. Tottakai raha varmaan kaikille kelpaisi, mutta voi olla hyväkin ettei sitä ole, Tuomas sanoo ja myöntää, että musiikin tekemisellä ei elä.

- Mutta tämä on ainakin itselleni kutsumustyötä. Ilman tätä ei voisi elää.

C.T. DREYER – TANSKALAINEN MESTARIOHJAAJA

Teksti – Matias Koponen ja Olli-Pekka Toivanen

Kenet tanskalaisen elokuvaohjaajan osaisit nimetä, jos sitä sinulta näin yllättäen tiukattaisiin? Etkö tiedä yhtään? Ei hätää, sillä jopa useimmat elokuvanharrastajat saattaisivat mainita vain Lars von Trierin, tuon viime vuoden Cannesin elokuvajuhlilta poispotkitun mediakohujen aiheuttajan. Sen sijaan Carl Theodor Dreyerin (1889-1968) nimi tuskin on monelle tuttu, vaikka hän on tanskalaisen elokuvan suuri nimi.

Nämä kaksi ohjaajaa edustavat tänä keväänä kotimaataan elokuva-arkiston pohjoismaisen kauhuelokuvan Paha Pohjola – esityssarjassa, Trier klassisella minisarjallaan Valtakunta (1994, 1997) sekä Dreyer kokeellisella kauhufantasiallaan Vampyr (1932), jonka visuaalisuutta hämmästellään vielä tänäkin päivänä. Nyt meillä suomalaisilla on tilaisuus tehdä pohjoismaista yhteistyötä laajentamalla elokuvallista sivistystämme: aloitetaan tutustumalla ensin Dreyeriin.

Dreyer on moneen kertaan alan historiikeissa noteerattu yhtenä elokuvataiteen visionäärisimmistä ohjaajista. Hän ohjasi viisi vuosikymmentä kattaneen uran aikana 14 pitkää elokuvaa, joista edellä mainitun Vampyrin lisäksi erityisesti Jeanne d’Arcin kärsimys (1928), Sana (1955) ja Gertrud (1964) on korotettu mestarteosten asemaan. Monia hänen töitään yhdistää kristillinen tematiikka. Vaikka Dreyer oli vaitonainen henkilökohtaisista uskonnollisista näkemyksistään, kristinusko ja kirkko ovat usein läsnä hänen tuotannossaan.

Kuuluisimmissa elokuvissaan Jeanne d’Arcissa ja Sanassa Dreyer kuvaa elävän uskon ja tapakristillisyyden välistä kitkaa. Molempien keskiössä on Jumalalle omistautuva poikkeusyksilö, joka on us-

kossaan suorastaan pyhimysmäinen. He ajautuvat konfliktiin ympäristön kanssa, jossa kirkolliset auktoriteetit leimaavat heidät hulluiksi tai jumalanpilkkaaajiksi. Lopulta kirkko dogmeineen joutuu kuitenkin nöyrytykseen aidon, vilpittömän uskon edessä: tämän sanoman välittäjänä Dreyerin työt ovat ainutlaatuisia.

Jeanne d’Arc on monin tavoin yksi elokuvahistorian kauneimmista ja intensiivisimmistä saavutuksista. Aitoihin kuulustelupöytäkirjoihin pohjautuvassa elokuvassa kirkon inkvisiittorit ottavat yhteen jumalallisen kutsumuksen kokeneen Jeannen kanssa. Näyttelijä Maria Falconetti tekee nimitöissä upean suorituksen pelkillä kasvoillaan ja katseellaan, joka tuntuu kurottavan jonnekin kaukaisuuteen, näkyvän maailman taakse. Vastapainona Dreyer kuvaa inkvisiittoreiden turpeita ja syylläisiä kasvoja, jotka kiihkeimmillään vääntyvät groteskeihin huutoihin ja irtistykseen. Elokuva päättyy Jeanin teloituksen aikana puhkeavaan mellakkaan. ”Te tapoitte pyhimyksen!” kuuluu huuto yleisöstä, joka todistaa Jeanin polttamista roviolla. Kansa ajetaan ulos tulen hiljaa hiipuessä: jäljelle jää taivaasiin nouseva savu taustalla näkyvää ristiä vasten.

Sanan tarina puolestaan kietoutuu maatilalla asuvan Borgenien suvun ympärille, joka käsittää patriarkka Mortenin lisäksi tämän kolme poikaa perheineen. Elokuvan pyhimyshahmo on Mortenin poika Johannes, joka uskonkriisin seurauksena väittää olevansa itse Jeesus. Häntä pidetään hulluna kyläyhteisössä, jossa usko ja ihmeet ovat menettäneet merkityksensä: jopa kylän pappi toteaa Johannekselle ihmisten ajan olevan ohi. Lopussa vain lapsen lannistumaton usko saa Johanneksen suorittamaan teon, jonka fantastisuus yllättää elokuvan realistiseen ilmapiiriin tottuneen katsojan.

”Tutustukaamme kaikki lähemmin pohjoismaiseen (genre)elokuvaan pii-pahtamalla Orionissa!” toteavat toimittajat Toivanen ja Koponen, jotka tekivät kulttuuriteon ja katsoivat alkupaloiksi Sanan ja Jeanne d’Arcin kärsimyksen.

Paha Pohjola – esityssarja Orionissa (Eerikinkatu 15) nyt käynnissä 28.4 asti. Lars von Trierin Valtakunta –erikoisnäytös 27–28.4.

BEAM ME UP, JESUS!

Trekkeri ja teologi. Onko yhdistelmä uskottava? Teologian kandidaatti Johan Savola vakuuttaa.

Teksti – Tuomas J. Salo
Kuva – Sofia Lomakka

Odottelen Ylioppilasaukion Unicafén ulko-oven edessä. Suojasään kostuttaman laatoituksen poikki askeltaa aivan ajallaan ryhdikäs, minua hieman pidempi jätkä. Ei, ajattelen, ei hän trekkeri voi olla noin reipas! Rinnassa kiiltelee kuitenkin pinssi, josta ei voi erehtyä. Tervehdin. Johan Savola esittelee itsensä kohteliaasti ja asiallisesti; kätellessään ottaa jopa hanskankan pois. Puheesta paistaa läpi varsinaissuomalainen nuotti.

Kalapalojen äärellä selviää, että Johan on 28-vuotias Kaarinan seurakunnan kasvatti, mutta opiskelee neljättä vuotta teologiaa Helsingissä. Salkkarien katsojat saattavat tajuta hänen näytelleen pappia. Johan on ollut Star Trek -fani (eli trekkeri) jo 16 vuotta. Innostus sai alkunsa mummolasta, kun hän löysi sieltä jännän videon. Myöhemmin hän tunnisti saman sarjan tv:stä. Se oli Star Trek: The Next Generation.

Mutta mikä ihmeen Star Trek? Se on massiivinen amerikkalainen tieteisviihdeketju, joka sai vaatimattoman alkunsa vuonna 1966 alkaneesta samannimisestä tv-sarjasta. Sinunkin vanhempasi ovat kenties seuranneet, kuinka kapteeni Kirk ja herra Spock risteilevät avaruudessa tähtilaiva Enterprisen puikoissa etsien elämää. Ilmiö laajeni useaksi eri sarjaksi ja elokuvaksi.

Johan korostaa, että Star Trek ei kuitenkaan ole pelkkää seikkailuviihdettä avaruushöysteillä. Sarjan jo edesmennyt luoja Gene Roddenberry tahtoi tehdä sarjassaan kirpeää yhteiskuntakritiikkiä. Siinä käsiteltiin mm. rasismia aikana, jolloin taistelu tasa-arvosta kävi kuumana Yhdysvalloissa. Kritiikki täytyi esittää valepuvussa: Eräässä jaksossa kaksi miestä oli maalattu puoliksi valkoisiksi ja puoliksi mustiksi, ja nämä kamppailivat keskenään. Johan ei ymmärrä sarjan inhoamista: ”Star Trekin inhoamisessa on yhtä vähän järkeä kuin militantissa ateismissa.” Ongelma on useimmiten tiedon puute.

Johan luonnehtii intohimoaan: ”Star Trek on ateistinen, suvaitsevainen utopia, jossa köyhyys ja sairaudet on voitettu. Rahaakaan ei enää tarvita. Jäljelle jää itsensä kehittäminen.” Teologina Johan tietysti kiinnittää huomionsa uskonnollisiin ja filosofisiin aiheisiin. Uskonnollisia aineksia alkoi tosin ilmetä kunnolla vasta 90-luvun Star Trek: Deep Space 9 -sarjan myötä. Johan on tutkinut yliopistolla erästä sarjassa ollutta uskontoa (google it) ja aikoo laajentaa aihetta graduun ja mahdollisesti jopa väitökseen asti.

Trekkeriys on suomessa pieni ilmiö. Maailmalla se on kuitenkin merkittävä; siitä on kuvattu mm. dokumentit Trekkies ja Trekkies 2. Johan ei kerää krääsää, vaan järjesti tammikuussa illallisen, jossa syötiin Star Trekin inspiroimia ruokalajeja ja katsottiin itse sarjaa. Ai niin: Sori, tytöt – Johan on jo naimisissa.

HALTIAKIELILLÄ PUHUVA PAPPI

Teksti – Terhi Hannola

Aikaansaamattomuus, tuo nykyopiskelijan vitsauksista visaisin, on tuskin koskaan ollut sekä papiksi että Tolkien-faniksi lukeutuvan Petri Tikan ongelma. Lisää tunteja vuorokauteensa on tosin tainnut hänkin joskus toivoa, sillä miehen harrastuksiin mahtuu laulamisen ja ruuanlaiton lisäksi muun muassa J.R.R.Tolkienin keksimien kielten tutkiminen.

Tikan kuvaillessa kiinnostuksensa haarautumista useaan suuntaan, hän muistaa kuitenkin sulkea erään aikasiepon arjestaan ulos, nimittäin urheiluseuramieheksi mies ei itseään luokittele. Muutoin hän tuskin ehtisi edes harkitsemaan esimerkiksi Tolkienin kielten konferenssin järjestämistä Helsingissä tai kääntämään suomenkielisiä lauluja haltiakiellelle. Myös jatkuva Helsinki-Kotka välillä reissaaminen ja ylipäättään elämän ja Jumalan olemuksen pohtiminen luonnollisesti ottavat aikansa. Petri hakeutui opiskelemaan teologiaa, sillä hän koki papin työn kutsumukseksen. Kielissä ansioituneelle nuorelle miehelle teologinen tarjosi muun mielenkiintoisen kurssitarjontansa ohella niin ikään myös kielten opiskelua – tavallisesti teologin kompastuskiviksi mielletyt klassiset kielet kuuluivat kursseista mieluisimpiin. Ehtipä mies harkitsemaan myös suomalais-ugrilaiden kielten opiskelua, mutta kutsumus veti mukanaan. Valinta olikin Petrille paras mahdollinen, sillä teologian opiskelu oli kuin unelmaa. Kaikki kiinnostti, ja omista tekemisistään sai vastata itse.

Opinnot etenivät Petrillä nopeasti ja graduseminaarin aloitus tuntui mukavalta. Petrin mukaan graduseminaarin loputtua opinnot kuitenkin hidastuivat ”siihen normaaliin vauhtiin” ja työ jäi kypsymään noin vuoden ajaksi. Petrin vuonna 2010 valmistunut gradu käsitteli tälle kenties rakkainta aihetta – Jumalaa J.R.R. Tolkienin teoksissa. Harrastus muuntautui tavallaan työksi, mutta suhtautuminen Tolkienin teksteihin ei Petrin mukaan sen vuoksi muuttunut. Pikemminkin uudet näkökulmat avautuivat ja tutkimustyö toi mukanaan uutta syvyyttä tekstiin.

Ahkeralle Petrillekin määräaika oli lopulta paras muusa, joten päätös valmistumispäivästä joudutti gradun tekoa sen valmistuttua lopulta hyvin joutuisasti. Valmistumisen jälkeen työpaikkoja ei ollut kuitenkaan liiemmin tarjolla – vuoden mittaisen työnhakuprosessin jälkeen Petri aloitti työnsä Kotkassa Langinkosken seurakunnassa. Työpaikka osoittautui hyväksi sen mahdollistaessa Petrin toteuttaa itseään (pappina työskentelyn lisäksi) myös laulamalla, ja onpa haltiakiellellekin ollut käyttöä nuorten parissa tehdyssä työssä.

Tolkienin maailma kulkee Petrin mukana harrastusmielessä monella tasolla. Hän mainitsee myös jatko-opintomahdollisuuden. Tutkimuskohteeksi voisi valikoitua kuitenkin Tolkienin lisäksi tietysti myös moni muu aihe. Itseään innostavista ja inspiroivista asioista ei kannata luopua kiireenkään keskellä. Toisinaan elämä mahdollistaa perehtymistä johonkin, ja seuraavassa hetkessä voi aikaa olla käytettävissä enemmän jollekin toiselle.

Geeks Anonymous: ”Kaanonin ulkopuolista on vaikea hyväksyä”

Teksti – Ella Luoma

Eräs sukulaiseni totesi kerran, että sovin hyvin teologiseen tiedekuntaan, koska ’tykkään fantasiasta ja sellaisesta’. Tämä tarkoittanee sitä, että erilaiset fiktiiviset todellisuudet kiinnostavat minua ja innostun fantasiasarjojen ja -kirjojen lisäksi myös epämääräisestä fanitavarasta. En koskaan oikein ymmärtänyt miten tämä harrastuneisuus oikeastaan tekee minusta juuri teologiseen tiedekuntaan sopivan yksilön, mutta haluan uskoa, etten ole innostuneisuuteni kanssa yksin. Jo pieni, pintapuolinen tarkastelu osoittaa, että en ole. Tässä tiedekunnassa liveroolipelataan, kirjoitetaan fanfictionia, keräillään eri fantasiasarjoihin liittyvää fanitavaraa, pelataan pokémonkorteilla, tehdään kandintöitä Tolkienista ja jaetaan facebookissa kilpaa linkkejä uusien Game of Thrones- jaksojen trailereihin. Mikä teologit oikein saavat tästä kaikesta irti?

”Itse olen huomannut, että larppaus antaa mahdollisuuden ymmärtää paremmin muita”, ystäväni Taru toteaa. Hän on pelannut fantasia-aiheisia liveroolipelejä jo vuodesta 2004. Larppaaja eläytyy kirjaimellisesti toisen ihmisen rooliin, pukeutuu ja käyttäytyy hetken aivan uudella tavalla, vieraassa ympäristössä. Eikö se ole juuri sitä, mitä moni tutkija tavoittelee? Kyyhkysen toimituskunnan Terhi puolestaan kirjoittaa kandin työtään J.R.R. Tolkienin kirjallisuuteen liittyen. Hänen mukaansa kirjailijan roomalaiskatolisuus jo itsessään on syynä kirjojen kartuttamiseen teologisesta vinkkelistä. Lisäksi innostus auttaa jaksamaan. Tutkimuskirjallisuuden alle hukkuessa on helppoa tarrautua tuttuun ja turvalliseen, jo lapsena löydettyyn Taruun sormusten herrasta. Fanfiction puolestaan jakaa mielipiteitä. Siinä missä itse olin aikoinaan sormet syhytten kirjoittamassa Harry Potter- kirjoille itse keksimiäni vaihtoehtoisia loppuja, Taru ja toinen ystäväni Johanna suhtautuvat innostukseeni vaisusti. ”Minulla on vaikeuksia hyväksyä kaanonin ulkopuolisia juonikuviota.”, Johanna toteaa.

Fantasiainnostukseen liittyy paljon erilaisia näkökulmia, mutta se on myös ihan perinteistä todellisuuspakoa. Ainakin Tarulle, Terhille ja Johannalle, joiden kotiin on alkanut ilmestyä kirjojen lisäksi kaikkea epämääräistä tavaraa innostuksen kohteiden ulkopuolelta, kuten miekkoja, tupakaulaliinoja, pelejä ja figuureja – enemmänkin aikuisiällä.

J o o n a s R a j a t a l o

RIVIEN VÄLISTÄ

ORASTAVASTA INFLUENSSASTA huolimatta päätin lähteä juhlistamaan ystäväni vanhuutta 3 Doors Downin keikalle. Kiitos thaimaalaisen taikainhalaattorin sekä sisäisen villapaidan, kykenin keskittymään noihin Missisipin pienestä kylästä ponnistaneisiin globaaleihin rokkareihin.

Keikka-arvostelujen kriteereihin kuuluvien helsinginpalvontalauseiden sekä pitkien välispiikkien puute ei myöskään tehnyt keikasta keskinkertaista. Skandinaavisen pluraalisti ja suvaitsevaisen uskontokriittisesti varautunut yleisö mylvi ja nautti menosta, vaikka bändin laulaja Brad Arnold päätti suurimman osan kappaleista kumarrukseen ja sanoihin ”Thank you, my friends. God Bless You”.

Kaunista, eikös juu? Ajatellaanpa homma hieman toisesta vinkkelistä. Meillä on rakas evankelis-luterilainen kirkkomme, joka haluaa kertoa jotain suurta ja koskettaa juuri tuota skandinaavista tiedostavaa maailmankansalaista. Ydinsanoma on kyllä perustavanlaatuisen puhutteleva, mutta turhan suora. Homma on annettava rivien välistä ja riittäväillä täytteillä, jottei jouduta liian lähelle yksilön eksistentiaalista mukavuusaluetta.

Luodaan siis erilaisia messuja erilaisten ihmisten tarpeisiin. Dancea, reggaeta, heavya ja poppia, musiikkia, jolla on keskeinen asema yhtenäisyyttä luodessa. Kuinka on kuitenkin, että instituutio, jonka keskeisenä tehtävä on pitää yllä jaloja perinteitä ja samalla kuitenkin uudistaa itseään, ei välttämättä saavuta vastaavasta moninaisuuden ja ykseyden kohtauspinnasta sen suurempaa mylvintää?

Pointtini on valistumaton, mutta mietinnän arvoinen: Ne suuret asiat, jotka ihmiselämän kannalta ovat keskeisiä, on parempi sanoa nykyihmisille rivien välistä. Ehkä kyseessä on vain suomalainen mentaliteetti, joka jämerästi nojautuu vanhaan sananparteen ”Kel onni on, se onnen kätkeköön”.

Sikäli kohtaamme elämässämme suuria kertomuksia – tai ainakin merkittäviä oman elämämme suhteen – varjelemme niitä, jotemme julkisesti joutuisi seisomaan meille tärkeiden asioiden takana. Tai sitten seisomme, mutta mielellään hiljaa tai Facebook-tykkäyssivuston kautta. Nämä aarteet on myös parempi tallettaa pöytälaatikkoon, ulkoiselle kiintolevyille tai Blogspottiin.

Pois se meistä, että suuret kertomukset ja niistä opittu kävelisivät käsi kädessä suurten tunteiden kanssa. Niille löytyvät omat fooruminsa. Järjelle pöytälaatikko ja blogit. Tunteille taas konserttitalit, elokuvateatterit, festarit ja lätkämatsit.

Mutta olisihan se hienoa nähdä Mikael Grandlundin lausuvan pöytälaatikon raikasta haikua mikkiin ennen lätkämatsin tiimellystä.

AND GOD CREATED WOMAN

LIITY PAPPISLIITON OPISKELIJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on
ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta
työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi
seitsemän kertaa vuodessa
- matkavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea
matka-apurahaa

Lisäksi voit liittyä Erityiskoulutettujen
työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET